

Cecily & de Squire (voorheen Zomer in Southfield)
Copyright Dani van Doorn 2020
Uitgeverij Joy Books, Eindhoven
Cover vormgeving: Dani van Doorn
Cover beeld: MireXa via Pixabay
Tekst vormgeving: Dani van Doorn

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook zonder voorafgaande toestemming van de uitgever of auteur.
Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en/of personen berust op louter toeval.

Cecily & de Squire

Dani van Doorn

Uitgever Joy Books

Deze novelle is gratis en mag in oorspronkelijke vorm gedeeld worden, maar alleen voor niet-commerciële doeleinden en onder vermelding van de auteursnaam.

Hoofdstuk 1

Ik was bezig met mijn stiefmoeder Ada de linnenkast opnieuw in te delen, toen de klopper op de voordeur viel. 'Ga jij maar,' zei Ada. 'Mary zit tot haar ellebogen in het deeg.'

Ik haastte me de trap van onze cottage af en riep intussen naar de keuken waar onze dienstmeid bezig was: 'Mary, ik ga al!'

Voor de voordeur stond ik even stil en haalde diep adem. Met mijn net gewassen en nog vochtige haar los over mijn schouders zag ik er wel wat jeugdig uit voor een vrouw van zesentwintig, maar het was nu te laat om het op te steken. Resoluut schudde ik mijn blonde krullen naar achteren en opende zo waardig mogelijk de deur.

Voor mij stond een onbekende, ietwat somber aandoende man van tegen de dertig jaar. Aan de kwaliteit van zijn vest en overjas te zien, zou dit weleens de nieuwe heer van het landgoed net buiten ons dorp kunnen zijn. Achter hem stond een koetsje met een zwart paard ervoor, dat nieuwsgierig aan de knoppen van mijn zelf gezaaide zonnebloemen rook. Omdat ik begreep dat hij er elk moment een hap van kon nemen, stootte ik met een kreet de vreemdeling voorbij. 'Nee, niet mijn zonnebloemen!'

In mijn haast sprong ik over de gieter heen en schoot het tuinhokje door, maar voordat ik bij het paard aankwam, stond het dier al kalm op een zonnebloemknop te kauwen. Terwijl ik aan zijn teugels ging hangen, riep ik smekend: 'Nee! Niet doen, ze moeten nog uitkomen!'

Ik wierp een wanhopige blik achterom naar onze bezoeker die met enige verbijstering stond toe te kijken. Boven voor het raam zag ik mijn stiefmoeder ook afkeurend haar hoofd schudden.

Onze bezoeker wandelde naar me toe, nam de teugels van me over en bond het paard een eindje verderop aan een boom. 'Zo beter, miss?'

Uit zijn onderzoekend blik maakte ik op dat hij mij terecht nogal ongemanierd vond. Ik schudde mijn krullen weer naar achteren en streek mijn jurk glad, me ineens bewust van mijn eenvoudige voorkomen. Ik had geen idee wat de afkomst van de nieuwe meester van Langley was, maar ik stak ongetwijfeld ongunstig af bij de jongedames met wie hij tot nu toe te maken had gehad. Met een kleine kniebuiging stelde ik me voor: 'Dank u wel, sir. Neem me niet kwalijk dat ik zo onbeleefd reageerde. Mijn naam is Cecily Waterford.'

Hij boog terug. 'Tobias Gilmore.'

Ja, dit was de nieuwe Squire van ons dorp Southfield, zijn naam zong al wekenlang rond in onze kleine gemeenschap.

Ik liet hem binnen in onze knusse salon, waar ik informeerde naar de reden van zijn komst.

Tobias Gilmore leek even te aarzelen. 'Ik wil graag uw vader spreken, Miss Waterford. Het gaat om een lening. Een aanzienlijke lening.'

Blozend liep ik de kamer weer uit om mijn vader te gaan storen in zijn studeerkamer. Een lening! En we moesten al zo zuinig leven sinds mama er niet meer was. Zij was degene geweest die door verstandig beleid mijn vaders leraarsloon verdeelde over alle kostenposten. Helaas liet mijn nieuwe stiefmoeder de geldzaken aan mijn vader over. Hij had de beste bedoelingen, maar door zijn verstrooidheid werden we steeds geconfronteerd met onvoorziene rekeningen. Met een inwendige zucht klopte ik op de deur van vaders studeerkamer, om hem meteen te openen. Er kwam toch nooit antwoord op. Zoals gewoonlijk ging mijn geleerde vader schuil achter een stapel studieboeken. Nieuwe zo te zien. Gekocht met het geld van een lening, wellicht?

'Vader, de nieuwe heer van Langley is hier, hij wil het met u hebben over een aanzienlijke lening.' Het lukte me om mijn stem gewichtig te laten klinken en mijn vader dook ietwat verschrikt op achter zijn boeken. 'Stuur hem maar door, Cecily!'

Snel ruimde ik alvast een stoel leeg voor de Squire. 'Zijn naam is Tobias Gilmore, vader. Niet vergeten, Gilmore.' Daarna begaf ik me naar de salon. 'Mijn vader ontvangt u in zijn studeerkamer.' Nadat ik de deur van vaders werkkamer weer achter Mr. Gilmore had gesloten, beklom ik zuchtend de trap naar boven. Waar zou er nu weer op bezuinigd moeten worden om deze lening af te kunnen betalen? Hopelijk wilde Tobias Gilmore een afbetaling in termijnen accepteren...

'Hoe durf je!' siste mijn stiefmoeder toen ik de slaapkamer binnenkwam. 'Je stootte de Squire van Langley opzij om je zonnebloemen te redden.'

'Nee!' zei ik geschrokken. 'Heb ik hem aangeraakt?'

'Ja, je rende de deur uit en gaf hem in het voorbijgaan een duw om erlangs te kunnen.'

Ik bloosde tot onder mijn krullen. 'Dat zou best kunnen... Het was geen opzet, maar ik wilde mijn zonnebloemen zo graag zien bloeien en dat brutale paard snoof eraan en opende al zijn mond. Ik was net op tijd om te voorkomen dat hij ze allemaal opat.'

'Wat komt de Squire doen?' vroeg mijn stiefmoeder.

Ik pakte een stapel lakens op. 'Praten over een aanzienlijke lening,' antwoordde ik met een veelzeggende blik.

Ada kneep haar lippen samen en zei niets meer.

Die avond heerste er tijdens het eten een gelaten stilte, waarbij mijn vader afwezig voor zich uitkeek. Mijn stiefmoeder had alleen aandacht voor haar eten. Ze was zo lang vrijgezel geweest dat ze niet gewend was om te praten tijdens de maaltijden. Op zulke momenten kon ik zo verlangen naar de tijd dat mijn eigen moeder nog leefde. Met haar lieve stem lukte het haar altijd om mijn vader tot een gesprek te verleiden waardoor de maaltijd weer gezellig werd. Maar mijn ietwat vinnige, praktisch ingestelde stiefmoeder was de tegenpool van mijn zachte,

gecultiveerde mama. Mijn eigen ouders hielden veel van elkaar en lang heb ik niet kunnen begrijpen waarom mijn vader na twee jaar rouw met Miss Ada Money Penny trouwde, die vroeger de hoeden- en manufacturenwinkel in de hoofdstraat had. Maar langzamerhand had ik toch waardering gekregen voor haar niet aflatende zorg voor ons en voor ons huis. Zo gemakkelijk was het niet om getrouwd te zijn met zo'n kamergeleerde als mijn vader, die ook nog een thuiswonende volwassen dochter had. Vader gaf les op de grammar school in de stad, hier twee mijl vandaan, en zat na werktijd voortdurend met zijn neus in de boeken. Veel steun en gezelligheid hoefde je van hem als echtgenoot niet te verwachten. Tegenwoordig had ik het ook vaak over mijn ouders als ik vader en mijn stiefmoeder bedoelde, maar 'mama' zou ik Ada nooit noemen! Ik richtte me tot mijn stiefmoeder en begon over een handwerk waar ze mee bezig was. Dat was een onderwerp waar ze altijd wel door loskwam en het werd toch nog gezellig.

Toen de maaltijd voorbij was, zei mijn vader onverwachts: 'Squire Gilmore zal hier de komende tijd vaker komen.' 'Waarom?' vroeg mijn stiefmoeder verbaasd.

'Hij wil weten wat voor een vrouw Cecily is.'

Mijn mond viel open. 'Waarom? Zoekt hij soms een gouvernante voor familieleden of vrienden?'

Vader veegde zijn mond af met zijn servet. 'Dat lijkt me het juiste antwoord. En ik vertrouw erop dat je je best doet om een goede indruk op hem te maken.'

Ik staarde naar mijn bord. Had mijn vader geen geld meer om mij te onderhouden, nu hij die lening terug moest betalen? Ik wist dat het hem en mijn stiefmoeder een doorn in het oog was, dat ik elke man die tot nu toe interesse in me had getoond, had afgewezen. Want ik wilde niet trouwen omwille van geld of positie, dan ging ik nog liever werken voor mijn onderhoud, had ik altijd beweerd. Maar ineens vond ik dat uit werken gaan geen aantrekkelijk vooruitzicht meer. Aan de ene kant wilde ik wel weg uit het huis van mijn vader, waar bijna alle dagen hetzelfde waren. Ik had het gevoel in de wachtkamer van mijn leven te zitten. Maar aan de andere kant was het een heel prettige en comfortabele wachtkamer. We moesten wel zuinig leven, maar we leden geen gebrek en hadden ook een dienstmeid die het huishoudelijke werk een stuk lichter maakte. Weliswaar droeg ik – nu ik intussen hetzelfde figuur als mama had gekregen – haar oude jurken af, maar mijn stiefmoeder versierde op mijn verzoek met liefde mijn garderobe met zelfgemaakte kantjes en borduursels. Zelf ben ik niet zo'n handwerkster, ik brei graag, omdat je daar bij moet tellen en dat vind ik een uitdaging. Ik maak het liefst mooie omslagdoeken met ajourwerk, waarmee ik er altijd uitzie als de jonge vrouw van stand die ik ben. Lage stand beter gezegd, want mijn eigen moeder was wel de dochter van een Squire met een klein landgoed, maar mijn vader slechts leraar. En de positie van de man bepaalt de positie van de kinderen, nietwaar? De vraag was alleen hoelang we onze huidige levensstijl nog konden volhouden, gezien de schulden die mijn vader links en rechts had uitstaan. Ik vroeg me af waar die 'aanzienlijke lening' van Squire Gilmore uit bestond en toevallig kreeg ik daar al gauw antwoord op...

Die avond wilde ik juist de salon ingaan, toen ik binnen mijn vader en mijn stiefmoeder op opgewonden toon met elkaar hoorde praten.

'Duizend pond, zoveel geld? Maar hoe kan die schuld zijn ontstaan als Mr. Gilmore nooit hier was?' vroeg Ada verbijsterd.

'Het was een lening tussen mijn vader en Mr. Gilmore's oudoom, de vorige eigenaar van Langley Manor,' verklaarde mijn eigen vader. 'Mr. Gilmore zegt dat hij de schuld heeft geërfd en dat hij ervan uitgaat dat ik als erfgenaam van mijn vader hetzelfde heb gedaan.'

De poes koos dat moment om al miauwend om mijn benen heen te draaien en omdat ik wist dat mijn stiefmoeder altijd de deur voor haar opende, trok ik me haastig terug in de verlaten keuken.

Duizend pond? Dat was een kapitaal! Moedeloos leunde ik tegen de keukentafel. Hoe moest mijn vader dat ooit terugbetalen? Dit was een aantal van zijn jaarsalarissen bij elkaar. Het besef drong steeds dieper tot mij door dat ik moest gaan werken. In zulke omstandigheden mocht ik hen niet langer tot last zijn. Eerst maar eens afwachten of Mr. Gilmore met een voorstel kwam. Zolang vader er niet op aandrong dat ik zelf moest uitkijken naar een positie, zou ik geen initiatief nemen.

Hoofdstuk 2

Mr. Gilmore kwam diezelfde week nog op bezoek om mij 'te keuren'. Intussen had ik de instructie gekregen dat ik niet mocht informeren naar de omstandigheden van de positie die hij in gedachten had. Hij wilde me zo gewoon mogelijk meemaken. De arme man, onze eerste kennismaking had hem al moeten waarschuwen.

Deze keer liet Mary hem in de salon en omdat mijn ouders er niet waren, had ik de eer om met de Heer van Langley te mogen converseren. Aangezien mama mij de etiquette van de landadel had geleerd, maakte ik me geen zorgen om mijn manieren. Maar misschien had ik dat juist wel moeten doen...

Mr. Gilmore pakte het boek op dat ik aan het lezen was en fronste zijn wenkbrauwen. Het was toevallig een keukenmeidenroman die Mary me had geleend; een tamelijk theatraal verhaal. Als ik mijn eigen boeken van de leenzaal uit had, wilde ik daar weleens naar grijpen.

Squire Gilmore keek me nog steeds gefronst aan. 'Van uw vader heb ik begrepen dat u de klassieken leest.' Het was alsof ik weer op school zat en door de strenge meester Young werd overhoord.

'Eh... dat klopt,' antwoordde ik. 'Om mijn Latijn bij te houden, lees ik af en toe een stukje Ovidius. Maar voor mijn plezier lees ik andere dingen.'

Zijn frons werd dieper. 'Moet ik begrijpen dat u waarde hecht aan wat er in dit soort romannetjes wordt verkondigd, Miss Waterford?'

Ik weet niet waarom, maar de strenge uitstraling van de Squire riep een soort opstandigheid in me op. 'Ach, leest u dit soort boeken ook, Mr. Gilmore, dat u bekend bent met de inhoud?'

'Natuurlijk niet!' antwoordde hij geërgerd. 'Maar ik weet wel dat er geen diepgaande gevoelens of hoge moraal in voor komt.' Hij gooide het boekje op tafel.

Ik nam het boek van tafel en sloeg het open. 'O, lieve Lina, bid toch voor mij dat ik tot inkeer kom en de drank zal laten staan.' Ik keek op naar onze Squire en trok ietwat ironisch mijn wenkbrauwen op. 'Ik vind het heel verheffend, Mr. Gilmore.'

Hij maakte een gebaar van ongeduld. 'Laten we deze onzinnige discussie staken. Ik had graag dat u mij een stukje uit Ovidius voorlas.'

Ik bleef staan. 'Nee, Mr. Gilmore.' Wat dacht die man wel niet, dat hij ons huis kon binnenkomen om mij opdrachten te geven?

Nu trok hij zijn wenkbrauwen op. 'Niet? Uw vader...'

Ik dacht ineens aan vaders lening en zei snel: 'Ik kan Ovidius wel lezen, maar ik vind de moraal die erin gepredikt wordt niet verheffend genoeg. Als u wilt, zal ik u een stukje uit het Nieuwe Testament voorlezen, in het Latijn.'

Hij maakte een handgebaar. 'Graag, Miss Waterford...'

Ik nam de Bijbel uit de la en vroeg de Squire of hij wilde gaan zitten, zodat ik zijn voorbeeld kon volgen. Daarna las ik hem mijn lievelingsstukje voor uit Efeze 2, vers 10: *Want Hij heeft ons gemaakt tot wat wij nu zijn: in Christus Jezus geschapen om de weg te gaan van de goede daden die God heeft voorbereid.*

De sombere Mr. Gilmore leek geraakt te zijn door het stukje. Zijn ogen waren wat verzacht en hij keek peinzend. 'Waarom kiest u precies dat stukje, Miss Waterford?'

'Omdat ik het mooi vind om te lezen dat we niet krampachtig aan goede werken hoeven te doen om God te behagen. Hij heeft ze voor ons bereid. Dat geeft aan dat het iets is dat als vanzelf op ons pad komt.'

Mr. Gilmore staarde naar ons blauw-gebloemde tapijt en sloeg nadenkend met zijn zweepje tegen zijn rijlaars.

Lucy, onze poes, zat gebiologeerd toe te kijken. Juist toen ze op het punt stond om toe te springen, kwam Mr. Gilmore plotseling overeind en gaf met een hoofdknikje aan dat het bezoek voorbij was.

'Ik heb niet de gelegenheid gehad u iets aan te bieden, Mr. Gilmore,' verontschuldigde ik mij, maar dat wuifde hij terzijde.

'Tot woensdag, Miss Waterford.'

'Woensdagmiddag ben ik niet thuis, dan geef ik les aan de zoon van weduwe Mortimer, die naast de molen woont.'

Hij draaide zich verbaasd naar me toe. 'En waarom doet uw vader dat niet?'

'Mijn vader heeft zijn tijd voor andere dingen nodig, Mr. Gilmore,' antwoordde ik. 'De jongen wil graag dokter of apotheker worden en moet daarom iets van Latijn en Grieks weten.'

Mr. Gilmore keek me doordringend aan met zijn donkere ogen en zei niets.

Toen ik hem naar de deur begeleidde, schoot me iets te binnen. 'Mr. Gilmore, het huisje van de weduwe behoort toch tot het landgoed van Langley?'

Hij trok ietwat geërgerd zijn wenkbrauwen op. 'Dat rijtje pachthuisjes naast de molen? Nee, die zijn eigendom van de molenaar.'

Ik schudde gedecideerd mijn hoofd. 'De molenaar heeft me onlangs verteld dat ze aan Langley toebehoren. Ze zijn namelijk in zeer slechte staat, vooral het dak. Als het regent moet de weduwe overal pannen en potten neerzetten. Haar zoon is gelukkig sterk en gezond, maar haar dochtertje is een jaar geleden overleden aan de griep.'

Tobias Gilmore's gezicht verbleekte en afgemeten antwoordde hij: 'Ik zal nagaan hoe het precies zit met die huisjes. Langley is lang zonder beheer geweest, waardoor het onderhoud van zowel het landgoed als de pachtwoningen spijtig genoeg verwaarloosd is. Ik doe mijn uiterste best om hier zo spoedig mogelijk verbetering in te brengen, Miss Waterford. Maar omdat het land verwaarloosd is, zijn ook de middelen beperkt.'

Ik probeerde mijn lippen niet te afkeurend samen te knijpen. 'Ik vrees dat uw idee van beperkte middelen nogal verschillen met die van mij. Of met van die van de weduwe Mortimer, Mr. Gilmore.' Ik opende de deur voor hem.

'Dat zou u tegen kunnen vallen, Miss Waterford,' zei Tobias kortaf en beende het tuinpaadje af.

'Irritante man,' mompelde ik. Maar daarna had ik spijt van mijn dwarse gedrag, want het maakte mijn kansen op de positie van gouvernante alleen maar kleiner. O, waarom had vader ook niet meer verstand van geld! Dan zou ik nooit hoeven te werken. De wachtkamer van mijn leven leek ineens niet meer zo saai te zijn. Ik wilde er best nog wel een tijdje in verblijven, als ik daardoor niet van huis hoefde om me te schikken naar andermans wil en wet.

Hoofdstuk 3

De volgende woensdag was ik bij de weduwe Mortimer om haar zoon John les te geven. Vanwege de stekende zomerzon zaten we binnen, waar het echter drukkend warm was. Het huisje van de weduwe was in een trieste toestand, bijna alles was kapot. Zowel het dak als de schoorsteen en de vloeren en muren vertoonden gebreken. Een deprimerender onderkomen was er in heel Southfield niet te vinden.

John en ik bogen ons over onze lessen en waren druk bezig met het oefenen van woorden toen zich onverwacht bezoek aankondigde.

Tobias Gilmore klopte op de openstaande voordeur en stapte naar binnen. Na een korte groet keek hij met een bezittersblik het huisje rond. 'Ik heb begrepen dat uw woning gebreken vertoont, Mrs. Mortimer?'

De weduwe stond er handenwringend van nervositeit bij. 'Ja, dat klopt, Mr. Gilmore, maar dat heb ik twee jaar geleden al tegen de rentmeester gezegd, toen Langley nog leegstond.'

Tobias staarde haar even aan. 'Werkelijk?' Daarna tuurde hij omhoog naar het rieten dak van de eenvoudige woning. 'Aangezien ik door het riet heen de hemel kan zien, geloof ik u meteen. Ik zal zo snel mogelijk de opzichter langs sturen om de reparaties op te nemen.'

Daarna kwam hij bij de tafel staan. 'Wat leert u hem, Miss Waterford?' Weer diezelfde toon als meester Young.

Ik wees hem de bladzijde in het schoolboek aan. 'We zijn nu hiermee bezig.'

Hij pakte het boekje en bladerde het door. 'Denkt u er ook aan om hem vervoegingen te leren, dat kan van belang zijn voor de betekenis van de woorden.'

Alsof ik dat niet wist. 'Misschien wilt u hem misschien liever zelf lesgeven, Mr. Gilmore? Dan weet u zeker dat het goed gebeurt.'

Hij staarde me aan alsof hij zijn oren niet kon geloven.

Ik voelde mijn wangen rood worden, maar bleef terugkijken. Onze Squire moest niet denken dat hij iets over mij te zeggen had.

Toen snoof Tobias Gilmore een keer en gaf het boek aan me terug. 'Dat zou ik met plezier doen, Miss Waterford, als ik geen andere verantwoordelijkheden had.' En met een korte knik verliet hij de kleine woning weer.

'Stel je voor, de meester van Langley Manor,' zei Mrs. Mortimer met haar handen tegen haar wangen. 'Ik schrok me naar toen hij zonder enige aankondiging binnenkwam. En ik schaamde me zo voor ons schamele huisje.'

'Vindt u niet dat hij zich daarvoor moet schamen?' vroeg ik nog steeds geërgerd. 'Het is zijn huisje en hij is in gebreke gebleven wat het onderhoud betreft.'

Maar de weduwe was nog niet bekomen van haar schrik. 'Squire Gilmore, zomaar in ons midden.'

Toen ik een uurtje later weer vertrok, kwam de Squire juist uit het laatste huisje van de rij. Waarschijnlijk had hij alle woningen bezocht om te zien wat eraan mankeerde. Ik kon zijn grondigheid wel waarderen, maar het was jammer dat het te laat kwam. Als het huis eerder gerepareerd was, had de kleine Janet Mortimer misschien nog geleefd.

De Squire liep op me af en vroeg: 'Miss Waterford, mag ik eens vragen: wie gaat straks die studie van John betalen? Zijn moeder is overduidelijk zeer arm en het zou jammer zijn als hem een toekomst voorgespiegeld werd die niet reëel is.'

'John werkt bij de molenaar, Mr. Gilmore. En die bekostigt zijn bijlessen en straks ook zijn opleiding hier in de stad. Het is een intelligente jongen met een grote belangstelling voor medicijnen en behandelmethode. Die is ontstaan door de ziektegeschiedenis van zijn zwakke zusje. Een tijdje terug was het dochttertje van de molenaar ook ernstig ziek. Omdat de arts vanwege de afstand niet wilde komen, heeft John zijn uiterste best gedaan om het meisje er weer bovenop te helpen en dat is dankzij Gods genade ook gebeurd. Uit dankbaarheid betaalt de molenaar nu Johns opleiding, op voorwaarde dat John straks dokter in Southfield zal worden.'

Ik zag dat Mr. Gilmore nadacht, terwijl hij mompelde: 'Dus er is ook geen dokter in het dorp...' Ineens streek hij met zijn hand over zijn hoge voorhoofd en zei geplaagd: 'Er is nog zoveel dat moet gebeuren, overal is gebrek aan! En ik kan niet alles tegelijk aanpakken...'

Even had ik medelijden met hem omdat hij nog maar net op zijn landgoed was komen wonen, en meteen met zoveel gebreken werd geconfronteerd. Maar toen realiseerde ik me dat de Squire dit landgoed al jaren in bezit had en dat er altijd een rentmeester was geweest, die van al deze problemen afwist, maar nooit toestemming kreeg om er iets aan te doen. En nu wilde de Squire niet eens meer een rentmeester aanhouden, maar alles zelf regelen. Ik vreesde dat er nu er nog meer bezuinigd ging worden.

'Jammer dat u hier niet eerder bent komen wonen, Mr. Gilmore. Goedemiddag,' zei ik zo beleefd mogelijk, maar waarschijnlijk klonk het toch een beetje stekelig. Inwendig mopperend liep ik weer door. Had hij maar eerder zijn verantwoordelijkheid genomen, dan hadden er minder mensen onder de gevolgen van de verwaarlozing van Langley en zijn pachters geleden.

Onderweg naar huis vroeg ik me af of de langverwachte brief van Mary's nicht al aangekomen was.

Van de nieuwe Squire wisten we eigenlijk alleen dat hij uit Cambridge kwam en dat bevredigde mijn nieuwsgierigheid niet voldoende. Maar ik wilde me niet verlagen door de dorpsroddelaars te raadplegen voor meer nieuws en daarbij waren hun verhalen doorgaans onbetrouwbaar. Het toeval wilde dat er in Cambridge een nicht van Mary woonde. En op mijn verzoek had Mary haar nicht per brief om meer informatie over Tobias Gilmore

gevraagd. Want wat voor een man was Tobias Gilmore eigenlijk? Hij had de positie om me te kunnen aanbevelen bij toekomstige werkgevers, maar als hij zelf een man met een slechte reputatie was, stelde ik daar geen prijs op. Mary en ik wachtten nu al enige dagen met spanning op het antwoord van haar nicht. Ik heb altijd een speciale band met Mary gehad, omdat ze al vanaf mijn geboorte bij ons woonde. En sinds mijn eigen moeder was overleden, was die band nog versterkt omdat we samen herinneringen aan mijn lieve mama konden ophalen. Helaas moest dit een beetje heimelijk gebeuren, omdat mijn stiefmoeder mijn omgang met Mary niet gepast vond. Deze keer koos ik ervoor om via de keukendeur ons huis binnen te komen, zodat ik meteen kon vragen of de postbode al was geweest.

Mary, die bezig was met de soep, keek op. Haar ogen schitterden van opwinding.

'Is het zover?' vroeg ik zachtjes.

'Ja, miss,' fluisterde Mary terug en pakte iets uit haar schortzak. 'Ik heb een brief van mijn nicht ontvangen. Lees hem maar gauw.'

Ik pakte het met bloem bestoven papier aan en begon gretig te lezen.

Tobias Gilmore is jarenlang rentmeester geweest op het landgoed van Lord Marriott in Cambridge. Hij heeft de reputatie streng, maar goed voor pachters, land- en bosarbeiders te zijn. Hij had zijn eigen vertrekken op Marriott Castle en was vertrouwelijk met de familie. Niemand wist dat hij de erfgenaam was van Langley.

Ik keek op. 'Dus hij heeft het nooit verteld? De oude rentmeester die jarenlang de scepter heeft gezwaaid over Langley zei altijd dat de Squire zich niet interesseerde voor 'dit landgoedje' Maar als hij in dienst was op een ander landgoed, begrijp ik niet waarom hij geen landheer op zijn eigen landgoed wilde zijn. Dat is toch een hele stap vooruit.' Ik dacht even na. 'Hoewel Marriot Castle natuurlijk veel groter is...'

Mary knikte. 'Lees verder, miss, het wordt nog veel interessanter.'

Ik boog me weer over de brief.

Er wordt gezegd dat Tobias Gilmore een grote liefde heeft opgevat voor Miss Evelina, de middelste dochter van Lord Marriott. Maar het was niet wederkerig en haar vader, een trotse man, zou ook nooit toestemming hebben gegeven voor een huwelijk.

'Ooh,' zuchtte ik. 'Wat een romantisch verleden heeft die sombere man. Als het werkelijk klopt.'

Ik las verder. *Aan het begin van de zomer is Miss Evelina getrouwd met Lord Vandemere en meteen daarop is Tobias vertrokken om bezit te nemen van zijn erfenis.*

Ik liet de brief zakken en dacht aan het neerslachtige gezicht van Tobias. Dat moest wel waar zijn, van die onbeantwoorde liefde...

'Lees nu door, miss,' maande Mary mij. 'U wilt toch wel weten waarom hij een gouvernante zoekt?'

'O ja!' riep ik uit en liet mijn ogen over de regels vliegen. *Mr. Gilmore heeft een zuster in Portsmouth, een zeer sympathieke vrouw die is getrouwd met een marineofficier van wie ze drie jonge kinderen heeft. Men verwacht dat hij haar zal vragen om bij hem op Langley te komen wonen, aangezien ze een groot deel van het jaar alleen is.*

Ik wipte op en neer van agitatie. 'Dat is vast het gezin waarvoor hij een gouvernante zoekt, Mary. Dat betekent dat ik ook op Langley kom te wonen.' Ineens vertrok mijn gezicht om wat me te binnen schoot. 'Dat huis is jarenlang onbewoond geweest. En hij beweert dat hij geen geld heeft om alle gebreken van het landgoed aan te pakken. Dus ook niet voor het huis zelf.'

'Hoe weet u dat, miss, van dat geld?' vroeg Mary verbaasd.

'Eh... dat heb ik ergens in het dorp gehoord,' antwoordde ik vaag. Want ik vroeg me af waarom Tobias me zoiets persoonlijks had verteld. Waarschijnlijk ontschoot het hem omdat hij zich aangevallen voelde. En terecht, hij liet die rentmeester zijn wanbeleid voeren, zonder ooit zelf zijn erfgoed te komen inspecteren. Hij hoopte natuurlijk de dochter van Lord Marriott te trouwen en wat moet je dan met zo'n 'armzalig' landgoedje als Langley. Maar zodra de kans op een huwelijk met Miss Evelina definitief verkeken was, verbrandde Tobias al zijn schepen achter zich en kwam hier zijn wonden likken. Bah, wat een man...'

Hoofdstuk 4

Enkele dagen later maakte Tobias Gilmore weer zijn opwachting bij ons huis. Kennelijk wist hij wanneer mijn vader werkte en mijn stiefmoeder naar de markt in de stad was. Ik ontving hem in onze kleine salon en wachtte tot hij een gesprek begon.

Maar deze ernstige man vond het kennelijk moeilijk om over dagelijkse dingen te praten, want hij liep naar het raam en ging daar naar buiten staan staren. 'Wie houdt hier de moestuin bij, Miss Waterford?' vroeg hij onverwacht.

'Ik. Zal ik Mary om thee bellen, Mr. Gilmore?' Deze keer zou ik hem niet laten gaan zonder hem de vereiste beleefdheid bewezen te hebben.

'Eh, ja, graag.' Hij ging tegenover me zitten en wachtte tot Mary geweest was. 'U houdt dus de moestuin bij. Vindt u dat een taak die bij uw positie past?'

'Ja,' antwoordde ik verbaasd. 'We zijn niet vermogend, dus ik doe wat mijn hand vindt om te doen.'

'En uw voet ook?' vroeg hij verder. 'Ik bedoel, spit u ook, Miss Waterford?'

Ik zuchtte, want juist tijdens het spitten voelde ik me vaak erg ondamesachtig. 'Tja, dat hoort er wel bij, bij een moestuin. En mijn vader bemoeit zich niet met dagelijkse zaken.' Bij de gedachte aan mijn tengere vader die een spa in de grond probeerde te krijgen, was ik bijna in lachen uitgebarsten.

'Merkwaardig,' mompelde de Squire en keek me met zijn grote donkere ogen onderzoekend aan. 'Uw moeder was de dochter van een jonker en is opgegroeid op een landgoed. Zij heeft u vast over een andere wereld verteld.'

'Ach,' zei ik en schikte ongeduldig een kussen naast me op de bank. 'Haar vader was ook niet vermogend, dus zo groot was het verschil tussen haar wereld en de mijne niet.'

'Hm...' Tobias keek bedenkelijk en gelukkig kwam Mary toen met de thee.

Ik schonk in en toen ik hem zijn kopje aanbood, zag ik dat hij op een intense manier naar me zat te kijken. Plotseling drong het weer tot me door dat deze man kwam om mij te keuren en dat hij lette op alles wat ik zei of deed! Mijn toekomst hing af van zijn opinie over mij...

Terwijl we zwijgend van onze thee dronken, wenste ik Tobias naar de andere kant van de wereld. Als hij niet met die schuld van zijn oudoom was aan komen zetten, hoefde ik nu niet na te denken over een positie als gouvernante! Over verschil in werelden gesproken, tussen mijn leven en dat van een gouvernante lag pas een diepe kloof. Ik had onlangs in de krant nog stukken uit het dagboek van zo'n huislerares gelezen. Omdat de ouders van het gezin waar ze in huis was geen respect voor haar toonden, werd ze de voetveeg van de kinderen. Zoiets wenste je je niemand toe.

Ik voelde weer de dwarsheid opkomen die Tobias altijd in me opriep en vroeg uitdagend: 'Hoe is het op Langley, het is zo lang onbewoond geweest dat het niet erg comfortabel kan zijn?'

Hij kneep even geërgerd zijn lippen samen. 'Inderdaad, het is nogal behelpen, maar ik denk dat de reparaties van de pachtwoningen belangrijker zijn.'

Zo, daar had ik niet van terug, maar in plaats van wijselijk mijn mond te houden, ging ik door. 'Als u eerder naar uw bezit was komen kijken, had u misschien een hoop schade kunnen voorkomen, Mr. Gilmore.'

Hij kneep zijn ogen samen. 'Dat zei u onlangs ook, Miss Waterford, maar wat bedoelt u daarmee? Ik ben zo snel als ik kon naar hier afgereisd. U begrijpt dat ik mijn werk als rentmeester van Marriott Castle niet zomaar neer kon gooien, het moest overgedragen worden.'

'Maar Langley is toch allang in uw bezit, Mr. Gilmore,' ging ik brutaal verder. 'Uw oudoom is al jaren geleden overleden.'

'Weet u dan niet dat er aanvankelijk geen testament te vinden was en het jaren heeft geduurd voordat de juristen wisten wie de wettelijke erfgenaam was?' vroeg hij verwonderd.

Ik ging wat rechter zitten. 'Nee? De vroegere rentmeester heeft altijd volgehouden dat de nieuwe Squire niet geïnteresseerd was in zijn 'landgoedje'. Hij had belangrijkere zaken om zich mee bezig te houden.'

'Hoe durft u!' viel Mr. Gilmore plotseling uit en ik schoot verschrikt naar achteren. Hij herstelde zich meteen. 'Neem me niet kwalijk, Miss Waterford. Ik bedoel; hoe durft hij! Dat is een pertinente leugen! Ik heb pas dit voorjaar gehoord dat ik een klein landgoed had geërfd. Als ik het eerder had geweten, had ik mijn positie ook eerder ingenomen. Dan was het alles niet zo vervallen geweest.' Boos klemde hij even zijn lippen op elkaar. 'Wie denkt er in het dorp nog meer dat ik al jaren de eigenaar van Langley was?'

'Iedereen,' antwoordde ik. 'Maar niemand durft het te zeggen.'

Dus de nicht van Mary had het toch bij het rechte eind; zodra Tobias wist van zijn erfenis had hij zijn vertrek voorbereid.

'Wat is er trouwens met de oude rentmeester gebeurd?' vroeg ik, want die was de enige persoon die de waarheid wist.

'Die was verdwenen voordat ik hier aankwam,' bromde Tobias, nog steeds met smeulende ogen. 'Toen ik erachter kwam dat hij een wanbeleid had gevoerd, begreep ik ook waarom. Maar nu blijkt dat hij al die tijd de verantwoordelijkheid daarvoor op mij heeft afgeschoven.'

Ik schraapte mijn keel. 'En het geld?' vroeg ik aarzelend.

'Welk geld?' Tobias staarde me doordringend aan.

'Dat hij zogenaamd gebruikte om het landgoed te onderhouden?'

Hij sloeg zijn ogen neer en zag er ineens een beetje kwetsbaar uit. 'Dat is verdwenen, natuurlijk. Zogenaamd uitgegeven aan onderhoud. Een aantal mensen heeft met hem onder één hoedje gespeeld, zoals de jurist die zich met het testament bezighield.'

'Maar dat is... schokkend!' zei ik ontsteld. Dus onze Squire had een verwaarloosd landgoed en nauwelijks kapitaal om het te herstellen...

'Zeg dat wel.' Tobias streek met zijn hand door zijn dikke haar en bleef even met gebogen hoofd zitten. Ik bekeek zijn golvende, donkere lokken. Mooi haar had hij, dat was me nog niet opgevallen.

Toen zuchtte hij en hief zijn hoofd op. 'Goed. Ik begrijp nu ook waar de muur van wantrouwen en onwil waar ik hier in de omgeving tegenaan loop vandaan komt. Bedankt voor dit gesprek, Miss Waterford, het was heel verhelderend.'

Ik schaamde me omdat ik het juist had gezegd om hem te ergeren. Maar nu bleek dat niet hij degene was die in gebreke was gebleven, maar die vreselijke rentmeester. Helemaal overtuigd was ik echter nog niet en ik vroeg: 'Kende u uw oudoom persoonlijk?' Want dan had hij vast van zijn dood geweten.

'Nee, ik had nooit van hem gehoord,' antwoordde Tobias. 'Hij was het zwarte schaap van de familie, heb ik begrepen. Een broer van mijn grootvader.'

'Hebt u veel familie?' vroeg ik weer, want ik wilde weten wie er nog meer een gouvernante kon gebruiken.

'Alleen een zuster in Portsmouth. Zij en haar man hebben drie kinderen.' Tobias glimlachte onverwachts. Zijn ogen lichtten op toen hij over zijn zuster en haar kinderen begon. 'Ze wonen aan de kade en hebben nauwelijks een tuintje. De jongens zullen het geweldig vinden om op het grondgebied van Langley rond te kunnen struinen. Ze zullen ongetwijfeld de hele omgeving willen verkennen, vooral als ze wat ouder zijn.'

Ik knikte nadenkend. Dat had de nicht van Mary dus ook goed begrepen: Tobias' zuster en haar kinderen kwamen op Langley te wonen.

Hij stond op. 'Ik zal u niet langer van uw taken houden, Miss Waterford. Dank voor uw gastvrijheid en de opheldering omtrent de verhalen rond mijn landgoed.'

Toen ik de deur achter de Squire had gesloten, bedacht ik dat hij waarschijnlijk besloten had om niet te trouwen, nu zijn geliefde Evelina onbereikbaar was. Hij kon het zich misschien ook niet veroorloven en zijn zuster en haar gezin zouden voor genoeg huiselijkheid zorgen. Met een stel neefjes had hij ook voldoende erfgenamen voor Langley.

Hoofdstuk 5

Die avond ging ik naar mijn jeugdvriendin Kathy. Ze was als dochter van een rijke boer in ons dorp opgegroeid. En drie jaren geleden was ze met Robert Black getrouwd, een half jaar nadat hij voorganger was geworden in onze gemeente. Ze vormden samen een mooi stel, maar waren helaas nog niet gezegend met gezinsuitbreiding. Ik kwam vol van het nieuws dat ik van Tobias had gehoord binnen, maar Kathy was druk bezig cadeautjes in te pakken voor de grabbelton van het jaarlijkse feest van de dorpskerk. 'O, je komt als geroepen!' zei ze opgelucht. 'Ik krijg het in mijn eentje nooit op tijd af.'

'Maar ik heb je zoveel te vertellen!' riep ik uit. 'En nu is er geen tijd voor.'

Katherine keek me plagerig aan. 'Sinds wanneer kun jij niet werken en praten tegelijk, Cecily Waterford? Ik herinner me dat Mr. Young je daar talloze malen om bestraft heeft.'

'Da's waar,' grinnikte ik en ging zitten. Terwijl ik de kleine speeltjes begon in te pakken, vertelde ik over het bedrog van de oude rentmeester van Langley en de gevolgen voor het landgoed en zijn pachters.

Kathy luisterde aandachtig en antwoordde toen langzaam: 'Weet je, Cecily, zoiets vermoedde Robert al een tijdje, dus het komt niet als een verrassing voor me. Maar het is prettig om te weten dat onze nieuwe Squire meer interesse in zijn landgoed en zijn mensen heeft dan we dachten.'

Ik was verbaasd dat andere mensen ook bedrog van de rentmeester hadden vermoed. 'Maar als het waar is, dan moet die vroegere rentmeester toch aangehouden worden?'

'En degenen die hem de hand boven het hoofd houden? Die moeten eigenlijk ook gearresteerd worden,' zei Katherine. 'Maar ze dekken elkaar aan alle kanten. En die onbetrouwbare rentmeester is met de noorderzon vertrokken.'

'Het is allemaal heel ontmoedigend voor Mr. Gilmore,' mompelde ik. 'Nu begrijp ik ook waarom hij die oude schuld uit het stof heeft gehaald.'

'Daar had hij recht op, Cecily,' merkte Kathy een beetje berispelend op. 'Ik denk dat je Mr. Gilmore met andere ogen moet gaan bekijken. Hij is niet de kwade genius in deze situatie.'

'Hm...' bromde ik. 'Hij heeft trouwens mooi haar, zag ik vandaag.'

'O? En de rest?'

'Welke rest?' vroeg ik fronsend.

'De rest van Tobias Gilmore, Cecily! Vind je die niet de moeite waard?' Guitig keek ze me aan.

Ik wist me geen raad met die vraag. Tobias had vanaf het begin zo'n onsympathieke indruk op me gemaakt dat ik hem niet in dat licht kon bezien. Ik redde me eruit door te zeggen: 'Foei, Katherine Black, jij hoort geen mening over andere mannen te hebben, nu je getrouwd bent.'

'Juist wel,' glimlachte ze ondeugend terug. 'Een van de belangrijkste taken van een domineesvrouw is het koppelen van mannen aan vrouwen en omgekeerd.' Ze knikte me nadrukkelijk toe, maar ik proestte het uit.

'Nee, dat geloof ik nooit! Wie zegt dat?'

'De weduwe Dudley.'

Daar moest ik nog harder om lachen. 'Wat weet zo'n ouderwetse tante daar nu van?'

'Ze weet toch overal iets van,' zei Kathy voor haar doen sarcastisch. 'Let maar eens op, de volgende keer dat je haar ontmoet. Ze heeft overal iets over te vertellen.'

'O, bedoel je dat,' grinnikte ik. 'Ik probeer haar altijd te omzeilen, maar dat kan een domineesvrouw natuurlijk niet doen.'

'Helaas niet, nee,' zei Katherine met een zucht die uit haar tenen kwam.

Hoofdstuk 6

Dat die omzeiling mij ook niet altijd lukte, bemerkte ik een paar dagen later op het jaarlijkse kerkfeest. Ik stond eigenlijk achter de kraam met gebakken appels, maar kreeg even de kans om rond te lopen en de andere kraampjes te bekijken. Het was zo'n prachtige dag en iedereen had erg zijn best gedaan om iets lekkers te maken en er mooi uit te zien. Zelf had ik een van mama's zondagse jurken aan, waar mijn stiefmoeder op mijn verzoek een nieuw kanten kraagje en manchetten aan had gezet. Een sleets plekje werd verborgen door een door mijzelf gemaakte fluwelen roos waar ik heel trots op was. Ik vond dan ook dat ik er heel netjes uitzag, tot ik werd aangesproken door de welgestelde Mrs. Dudley.

Ze pakte een van mijn handen, bekeek ze, en teemde daarna alsof ze het nog niet wist: 'Aah, Cecily, nog steeds niet getrouwd, zie ik. Wat jammer, je arme moeder zou het zo graag anders gezien hebben.'

Voordat ik van deze aanval kon herstellen, frunnikte ze even aan mijn mouw. 'En je draagt ook nog steeds haar oude japonnen, zie ik.'

Achter haar dook Mr. Gilmore op, de laatste persoon die ik bij dit gesprek aanwezig wilde hebben. Onbewust van haar nieuwe gehoor, ging de weduwe Dudley verder. 'Ik zie dat je je best hebt gedaan door er een nieuwe kraag en manchetten op te laten zetten, maar een zekere sleetsheid kun je nooit verbergen, ook niet met zo'n zelfgemaakte roos.' Ze tikte misprijzend tegen mijn corsage. 'Het wordt tijd dat je trouwt, kind. Je bent niet onaardig om te zien, met je blonde krullen en grote blauwe ogen. En er zijn best mannen die van een gevuld figuurtje houden, dus het moet mogelijk zijn om een echtgenoot te vinden. Op jouw leeftijd wordt dat waarschijnlijk een weduwnaar. Een weduwnaar met een respectabel beroep en genoeg inkomen om jou en jullie kinderen te onderhouden. Dan hoeft je ook geen pogingen meer te doen om er met zelfgemaakte frutsels netjes uit te zien.'

Ik kon wel door de grond zakken na deze monoloog en opende mijn mond om haar van repliek te dienen, toen Mr. Gilmore de situatie redde met: 'Ik vind het te prijzen in een vrouw als ze er met weinig middelen netjes uit kan zien. Miss Waterford gebruikt haar fantasie om haar kleding op een bescheiden, maar doeltreffende manier te versieren. Wellicht mag ik een beroep op u doen voor de inrichting van mijn huis, Miss Waterford? Zoals Langley er nu bijstaat kan ik geen gasten ontvangen, maar misschien kunt u me vertellen hoe ik met de aanwezige meubels een leefbare omgeving kan creëren? Het lijkt me dat u de gaven heeft die daarvoor nodig zijn.'

Ik was opnieuw sprakeloos, maar nu vanwege de lof die me door de Squire werd toegezwaaid. Lof die voor een groot deel mijn stiefmoeder toekwam, omdat zij het handwerk voor het opknappen van mijn jurk had uitgevoerd. Wat moest ik met die vraag? Maar toen zag ik tot mijn grote voldoening dat ik niet de enige was die met open mond stond.

De weduwe Dudley gaapte de Squire ongegeneerd aan, terwijl haar gezicht langzaam een paarsige tint aannam.

Tobias, die als enige nog tot spreken in staat was, ging tegen mij verder met: 'Misschien wilt u een keer met Mrs. Black bij mij thuis op de thee komen, zodat we de kwestie kunnen bespreken, Miss Waterford?'

Ik kwam een beetje bij mijn positieven. 'Dat lijkt me uitstekend, dank u wel voor uw uitnodiging, Mr. Gilmore.'

Dit was het moment waarop de weduwe Dudley zich excuseerde en haastig doorliep.

Tobias keek haar peinzend na. 'Het maakt niet uit waar je gaat of staat, dit type vrouw kom je overal tegen.'

'Dank u wel, voor uw galante redding,' zei ik, hem oprecht dankbaar. Ik bekeek hem eens van opzij en dacht aan Katherine's woorden. Tobias was iets langer dan ik, en goed gebouwd met een regelmatig gezicht. In dat opzicht was er inderdaad niets mis met hem. Als hij maar niet zo somber keek...

Hij boog even zijn hoofd ten antwoord. 'Graag gedaan, Miss Waterford. En wat dat beroep op u betreft, u hoeft daar natuurlijk geen gehoor aan te geven als het u niet uitkomt.'

Aangezien ik wel wat goed te maken had bij Tobias Gilmore, antwoordde ik beleefd: 'Ik wil het graag doen, al vrees ik dat ik er weinig ervaring in heb. Katherine Black is wat dat betreft onmisbaar.'

Hij trok zijn wenkbrauwen op. 'Werkelijk? Nou, u bent van harte welkom, samen met Mrs. Black natuurlijk, om mij te komen adviseren. Ik laat het aan u over wanneer.'

En met deze toezegging scheidden zich onze wegen, want ik moest hoognodig terug naar mijn appeltentje.

De daaropvolgende woensdagmiddag ging ik zoals elke week op weg naar de weduwe Mortimer. Toen ik bij de huisjes aankwam, zag ik dat de middelste van de zes onderhanden werd genomen door werklieden. Ze liepen in en uit met emmers en troffels en één van hen was bezig op het dak het riet aan te vullen.

Nieuwsgierig liep ik door naar het huisje van de Mortimers. Aan de buitenkant zag het er veel beter uit: het dak was vernieuwd en de muren waren gerepareerd en opgefrist met witkalk. Maar binnen bleek de transformatie nog veel groter te zijn. Ik stond versteld: niet alleen waren de muren gevuld en gewit, er was ook een plafond in de ruimte getimmerd zodat het er 's zomers koeler en 's winters warmer zou zijn. Daarnaast was de openhaard gerepareerd en had men de ontbrekende tegels op de vloer aangevuld.

De weduwe straalde van trots. Ik had haar niet meer zo opgewekt gezien sinds het overlijden van haar dochtertje. 'Ziet u wat de Squire en zijn mensen hebben gedaan? Ze hebben het dak afgetimmerd met een vliering. Nu wordt het hier minder koud of heet en ik kan daarboven voorraad aanleggen of spullen bewaren, want het rieten dak is ook gerepareerd. En de pomp staat nu in het huis in plaats van erbuiten. Dat vond de Squire belangrijk voor in de winter. Het was erg veel werk en Mr. Gilmore heeft zelf meegeholpen.'

'Echt waar?' vroeg ik ongelovig.

'Ja, hij kwam om de boel te inspecteren en zag dat er mankracht tekort was. Toen heeft hij zijn jas, das en vest uitgedaan en flink meegesjouwd met de werklui.'

'Hij is sterk,' zei John, die net binnenkwam van de molen vol bewondering. 'Hij kan het werk goed aan.'

Ik glimlachte om het ontzag in zijn stem. Jongens van vijftien keken graag op tegen sterke mannen.

'Ja, het is een mooie man,' deed Mrs. Mortimer ook een duit in het zakje en ik voelde een vreemde steek in mijn hart. Snel zei ik: 'Zullen we maar beginnen met onze oefeningen?'

Toen ik na twee uur hard werken weer vertrok, fluisterde de weduwe me nog wat toe. 'Niet verder vertellen, miss, maar ik hoef van de Squire een jaar lang geen huur te betalen als schadevergoeding voor alle ongemak van de afgelopen jaren.'

Ik keek haar verrast aan, maar dacht toen aan haar dochtertje.

'Ach, ik zie wat u denkt,' zei ze. 'Ik krijg er onze Janet niet mee terug. Maar mijn meisje is van haar geboorte af aan zwak geweest. Ik heb altijd geweten dat ze niet oud zou worden.' Ze zuchtte en keek zo verdrietig dat ik haar spontaan een kus op haar wang gaf.

'O, miss,' zei ze, met haar hand op de plek waar ik haar gezoend had en keek me met grote ogen aan.

Glimlachend nam ik afscheid. Als mijn stiefmoeder zou zien dat ik zo vertrouwelijk was met het 'gewone volk', zou ik beslist een preek krijgen. Maar ik ging veel liever met de weduwe Mortimer om dan met de weduwe Dudley...

Toen ik langs het middelste huisje liep, waar nog steeds druk aan gewerkt werd, zochten mijn ogen onbewust naar Mr. Gilmore. Ineens zag ik hem staan, boven op een ladder, waar hij bezig was losse stenen uit de schoorsteen te kappen. Hij was inderdaad alleen in hemdsmouwen gekleed en zijn boordenknoopje was los waardoor zijn sterke nek zichtbaar was. Ik wilde mijn ogen al afwenden toen hij mij herkende. Hij liet zijn armen zakken en wist zich evenmin raad met de situatie als ik. Uiteindelijk knikte hij naar me en ik beantwoordde zijn groet en liep gauw door.

Maar na tien passen keek ik toch weer om. Ik kon het niet laten om nog een blik op hem te werpen, hij stond er zo stoer bij en zijn schouders waren zo breed. Helaas deed hij hetzelfde, waarna we allebei haastig weer voor ons keken.

'Cecily!' siste ik tegen mezelf. 'Houd op met dit gênante gedrag. Wat moet die man wel niet denken!'

Onderweg naar huis kwam ik tot de conclusie dat Mrs. Mortimer gelijk had. Tobias Gilmore was een mooie man. Als hij maar eens wat vrolijker keek en zich wat menselijker opstelde. Zoals tijdens het kerkfeest...

Het rijtuigje waarmee Katherine en ik waren opgehaald, stopte voor de trappen van het zandstenen Langley. Eerlijk gezegd was het van dichtbij veel kleiner dan ik had verwacht; het compacte hoofdgebouw bestond uit twee verdiepingen en had links en rechts een kleine vleugel met enkele kamers op de begane grond. Het was een elegant huis, maar in slechte staat van onderhoud. Ietwat nerveus stapten Kathy en ik uit, we hadden geen idee wat er van ons verwacht werd. De Squire zou zelf de hele dag aanwezig zijn, samen met het echtpaar Buttercup dat de huishouding deed en op onze aanwijzingen de meubels zou versjouwden.

Met een beetje geluk, dacht ik, doet de Squire zelf ook weer mee. Mijn herinnering toverde ongevraagd het plaatje van Tobias op de ladder tevoorschijn... Hè, Cecily, houd op! zei ik tegen mezelf. Alsof je nog nooit een man in hemdsmouwen hebt gezien, flauwerd. Tijdens de oogsttijd en met warm weer, zien alle boeren er zo uit.

Bij de begroeting leek Squire Gilmore ook wat gespannen te zijn en hij informeerde bezorgd of het niet te warm voor ons was om dit karwei aan te pakken.

'Misschien wel,' gaf Katherine toe. 'Maar we zijn hier nu eenmaal, dus laten we dan ook wat doen.'

'Goed,' zei hij opgelucht en ging ons voor. 'Zullen we eerst wat drinken in de salon? Daar is het prettig koel.'

Nadat we een glas citroenlimonade op hadden, nam Tobias ons mee op een tour door het huis. Hij liet ons alle kamers zien en Kathy en ik schreven alles op dat ons nog bruikbaar leek. De meeste kamers in de zijvleugels verkeerden in zo'n slechte staat dat ze onbewoonbaar waren. Hier en daar vond de klimop al zijn weg naar binnen.

'William snijdt om de dag die ranken af, maar het is onbegonnen werk,' zuchtte Tobias. 'Ik wil er geen mankrachten voor vrijmaken, die zijn ergens anders harder nodig.'

'Zijn de huisjes bij de molen klaar, Mr. Gilmore?' vroeg ik.

Hij keerde zich naar me toe en glimlachte zowaar. 'Ja, die zijn gelukkig voorbereid op de winter. Nog bedankt voor uw suggestie, Miss Waterford. Ik had ze over het hoofd gezien, omdat ze buiten het landgoed liggen.'

Opgelaten gaf ik hem een knikje terug. Ik dacht niet graag terug aan de manier waarop ik hem zaken onder de neus had gewreven, waar hij achteraf niet schuldig aan bleek te zijn.

'Hoe is het trouwens met uw zonnebloemen, Miss Waterford?' stapelde hij nog meer vurige kolen op mijn hoofd.

'Eh, ze zijn allemaal uitgekomen, behalve die ene. Die heeft twee uitlopers gekregen met ieder een knop.' Meteen drong de romantische symboliek daarvan tot me door.

Hij glimlachte weer. 'Dat is in het algemeen het effect van snoeien. Maar van zonnebloemen wist ik het nog niet.'

'Nee, ik ook niet,' mompelde ik een beetje verward. Als hij glimlachte was hij anders; zijn ogen werden zachter en zijn uitdrukking vriendelijker. Ik vroeg me af wat hem zo opgewekt maakte; zou zijn zuster misschien komen nadat de boel ingericht was? En hoelang wilde Tobias me observeren voordat hij wist of ik geschikt was als gouvernante? Of was dat een onzinnige gedachte omdat ik allang afgekeurd was...

William en Betty Buttercup hadden in het hoofdgebouw de beste vertrekken leeggeruimd en grondig schoongemaakt. Katherine en ik bedachten wat de meest logische invulling zou zijn.

'Mr. Gilmore,' vroeg mijn vriendin toen op de man af. 'Wat voor vertrekken wilt u allemaal inrichten? Een eetkamer, zitkamer, werkkamer, kinderkamer. En hoeveel slaapkamers?'

Hij dacht na. 'Ik zou bijna zeggen: één kamer beneden voldoet, maar ik zal niet altijd de enige bewoner blijven...'

Kathy en ik keken elkaar aan. Zou er eindelijk een tipje van de toekomstsluier opgelicht worden?

'De bibliotheek is in goede staat, maar die gebruik ik al als werkkamer. Laten we twee dagkamers maken, drie slaapkamers en een speelkamer, Mrs. Black,' besloot hij uiteindelijk.

Katherine gaf me een knipoog: dit klonk heel hoopgevend.

We bogen ons nog eens over de lijst met geschikte meubelen en tapijten. Kathy, die de pastorie had ingericht, wist wat er nodig was en ik was degene die uitkoos wat er bij elkaar kwam te staan. Het duurde even voordat we alles uitgezocht hadden, maar toen begon het gesleep met de meubels.

William en Betty konden het niet alleen af en al gauw deed Tobias mee, gevolgd door mijzelf. Kathy zei dat de hitte haar te veel was en dat ze zich even rustig wilde houden. Terwijl ik met Betty een groot roze kleed oprolde, dacht ik hierover na. Ik had Katherine nog nooit over de hitte horen klagen. Plotseling wist ik het: ze verwachtte een baby! Ik vloog overeind en holde de kamer uit, een verbijsterde Betty achterlatend.

'Ben zo terug!' riep ik nog en rende de hoge trap af.

Tobias, die juist samen met William een buffet naar beneden had gedragen, kwam de hal ingelopen tot onder aan de trap. 'Wat is er aan de hand?' riep hij toen ik halverwege was, en daarna: 'Pas op, Cecily!'

Zijn waarschuwing kwam echter te laat, ik bleef met mijn voet in de zoom van mijn rok hangen en tuimelde voorover de laatste vijf treden af, recht in zijn armen. Onze hoofden bonsden tegen elkaar aan en ik kreunde van de pijn.

Met mijn handen op zijn schouders en zijn armen stevig om mijn middel, keken we elkaar aan. Ik zag ineens wat een lange, donkere wimpers hij had en voelde mijn hart bonzen.

'Gaat het?' vroeg hij bezorgd.

Ik knikte en hij liet me los. Terwijl we allebei aan ons hoofd wreven, kon ik een glimlach niet onderdrukken. 'Dit krijg je er gratis bij als onderdeel van mijn gaven.'

'Onstuimigheid?' zei hij. 'Dat had ik de eerste twee tellen na onze kennismaking al door.'

Ik bloosde bij de herinnering aan mijn stormachtige redding van de zonnebloemen. 'O!' riep ik toen weer. 'Maar ik was ergens naar onderweg!' En ik rende de hal door naar de serre.

'Cecily!' riep hij me vertwijfeld na. 'Kalm aan!'

Maar ik was veel te opgewonden om naar hem te luisteren. 'Kathy,' hijgde ik en liet me op één knie naast haar stoel neervallen. 'Ben je in verwachting?' vroeg ik op fluistertoon.

Toen mijn vriendin glimlachend 'ja' knikte, omhelsde ik haar. 'Wat geweldig! Daar wachtten jullie al jaren op!'

'Ik ben zo gelukkig, Cecily. Maar ik doe extra voorzichtig, dat begrijp je wel.'

'Natuurlijk! Blijf lekker zitten en als je iets nodig hebt, roep je maar. Wanneer komt de baby?'

'In april,' antwoordde Kathy dromerig.

'Een voorjaarsbaby, dat is gunstig,' knikte ik enthousiast en stond weer op. 'Ik moet gauw weer terug naar Betty. Maar ik ben zo blij voor jullie!'

Terwijl ik in een kalmer tempo de trap besteeg, vroeg ik me af of dat weemoedige gevoel vanbinnen betekende dat ik ook naar een gezin verlangde. Of wilde ik vooral iemand hebben voor wie ik de enige was, zoals mama de enige vrouw was geweest voor mijn vader. Het is prachtig als je ouders een goed huwelijk hebben gehad, maar het maakt je eigen partnerkeuze niet gemakkelijker. Tot nu toe kon geen één van mijn bewonderaars het vlammetje van mijn hart ontsteken. Met een diepe zucht ging ik weer aan het werk.

Betty en ik sleepten samen het zware kleed de trap af en toen ze het buiten had uitgeklopt, rolden we het uit in de zitkamer, waar het wonderwel paste.

'Zo, dat ziet er al anders uit,' zei ik tevreden.

Betty was het met me eens. 'O, ja, miss. U hebt er kijk op!'

Op dat moment kwamen de mannen binnen met een grote fauteuil en zetten hem neer bij de openhaard.

'Zo, kamer ingericht,' zei Tobias grappend en keek tevreden naar het resultaat. 'Dat een kleed zoveel verschil kan maken.' Ineens fronste hij zijn wenkbrauwen. 'Heb je dat samen met Betty naar beneden gedragen, Ceci-, Miss Waterford? Maar dat is toch veel te zwaar voor u. Betty is gewend aan zwaar werk, maar-'

'Ik ook,' onderbrak ik hem niet zonder ironie, want daar was hij al van op de hoogte.

Hij keek me een tikkeltje geërgerd aan. 'U hoeft zich niet te gedragen als mijn personeel, Miss Waterford, straks doet u zichzelf nog wat aan.'

Dat had hij nu niet moeten zeggen, ik zag in één klap mijn gouvernante-positie weggevaagd. De laatste tijd leek een positie op Langley me niet meer zo ongunstig; het was hier in het dorp, vlak bij familie en vrienden en de zuster van Tobias stond bekend als een sympathieke dame. Mooier kon eigenlijk niet. Maar door dit zinnetje werd het onbereikbaar. Een beetje gedeprimeerd liep ik naar de serre en ging op een voetenbankje naast Kathy zitten. Langley lag iets verhoogd en vanuit de woonkamer en de serre had je een prachtig uitzicht over het parkje en de velden eromheen. Maar ik kon er nu niet van genieten.

Mijn vriendin legde haar hand op mijn arm: 'Gaat het? Je kijkt zo verdrietig...'

Plotseling was ik in tranen en kon geen antwoord meer geven. Met mijn hoofd op mijn armen snikte ik het uit.

Kathy streek over mijn rug en liet me rustig begaan.

'Is het omdat ik in verwachting ben?' vroeg ze, toen ik gekalmeerd was.

Ik veegde mijn tranen weg en keek haar aan. 'Ik denk het... En ook door iets dat Mr. Gilmore net zei. Dat ik me niet als zijn personeel moest gedragen. Dat betekent dat ik ergens anders heen moet om te gaan werken en daar zie ik zo tegen op!' Ik keek Kathy wanhopig aan. 'Ik wil ook trouwen en kinderen krijgen en mijn eigen huishouding voeren, net als jij. Maar ik kom maar niet de juiste man tegen.'

'Soms moet je lang wachten op de vervulling van je hartenwensen,' gaf Katherine toe. 'Zoals wij op een baby. Maar moet je dan echt weg van hier om ergens anders de kost te gaan verdienen?'

'Ik kan moeilijk winkelmeisje worden in de stad,' zei ik spottend. 'Mijn vader zou een hartaanval krijgen en ik zou sociaal gezien nergens meer tussen passen. Ik bedoel, op jouw gezelligheidsavondjes voor de notabelen hoef ik niet meer te verschijnen, de helft van de mensen zou me negeren. Maar ik pas ook niet tussen het gewone volk. Ik moet gouvernante worden om kinderen les te geven, of gezelschapsdame van een oudere of zieke mevrouw worden. Dat zijn de enige opties voor vrouwen van mijn stand.'

Kathy knikte. 'Maar staat je vader er dan zo slecht voor?'

Ik liet mijn stem nog meer dalen. 'Je weet toch van die schuld die vader heeft aan de Squire? Het gaat om duizend pond.'

'Wat, zoveel?' vroeg Kathy verbijsterd. 'Waar in vredesnaam had je vader dat geld voor nodig?'

'Het is geen schuld die mijn vader is aangegaan, maar mijn opa. Een geërfde schuld dus.'

Mijn vriendin zuchtte: 'Er valt iets te zeggen voor een jubeljaar waarin alle schulden vervallen.'

Ik glimlachte. 'Maar dat is maar eens in de vijftig jaar. Kathy en zo oud is deze schuld nu ook weer niet.'

Ze glimlachte terug en streek een keer over mijn haar. 'Een meisje met jouw uiterlijk zou het voor het kiezen moeten hebben als het om echtgenoten gaat.'

Dat was ietwat overdreven, maar ik gaf toe: 'Er was genoeg aanbod. Maar de juiste was er niet bij. En zodra je vijftig bent geworden, lopen de mannen met een boog om je heen. De vijftig pond van mijn moeder die ik meekrijg als bruidsschat, helpen ook niet echt.'

'Je moet niet trouwen om geld,' zei Kathy meteen.

'Nee, dan was ik allang met jouw broer getrouwd,' grinnikte ik ineens. Haar broer Wilfred hengelde nog steeds naar me, maar we pasten helemaal niet bij elkaar.

Kathy lachte mee en zei toen weer ernstig: 'Wachten op de ware liefde is de moeite waard, Cecily. Dat is het enige wat ik je kan vertellen.'

Hoofdstuk 8

Ik zuchtte en stond weer op. 'Wie hier ook komen te wonen, ze krijgen een prachtig uitzicht.' En ik liep naar de keuken om mijn gezicht op te frissen met water. Toen ik dat gedaan had, keek ik eens rond. Wat zou je hier kunnen veranderen zodat het wat minder primitief werd, vroeg ik mezelf af.

'En, wat vind je van de keuken?' hoorde ik toen Tobias achter me vragen.

Ik draaide me naar de deuropening en antwoordde diplomatiek: 'Misschien kun je dat beter aan Betty vragen, die moet erin werken.'

Hij kwam een paar passen de keuken in. 'Ik vrees dat mijn toekomstige vrouw hier ook tijd zal moeten doorbrengen. Totdat ik me meer personeel kan veroorloven.'

Wil hij dan toch trouwen? dacht ik verrast. Kan hij zijn Evelina dan vergeten of wordt het misschien een verstandshuwelijk? Dat laatste zag je vaker bij de landadel.

'Misschien heeft je toekomstige vrouw wel een toelage,' glimlachte ik.

'Zie je zo'n vrouw hier wonen, Cecily?' vroeg hij met een grote rimpel in zijn voorhoofd.

Ik leunde tegen het keukenbuffetje en dacht na. 'Niet voordat het is opgeknapt,' gaf ik toe. Plotseling moest ik aan mijn bruidsschat van vijftig pond denken. Die zou hier welbesteed zijn. In feite zou ik er heel wat meer mee kunnen doen dan alleen de keuken opknappen.

Hij streek met zijn hand door zijn haar. 'Het is een rare situatie: Ik bezit een landgoed, maar het is in zo'n slechte staat, dat het op de huwelijksmarkt eerder een nadeel dan een voordeel is. En als ik wel geld zou hebben, dan zou ik het aan het landgoed en de pachters besteden en niet aan het huis.'

'Ja, ik vrees dat er veel landheren in dezelfde omstandigheden zijn,' zei ik peinzend. 'Een vrijgezelle bloedverwant laat tegen het eind van zijn leven de boel verpauperen en de erfgenaam zit met de gevolgen. Er zijn veel erfgenamen die in zo'n situatie het huis verkopen, of het verpachten en ergens anders gaan wonen.'

'Daar heb ik ook aan gedacht, aan dat verpachten,' bekende hij. Zijn grote, donkere ogen keken me een beetje schuld bewust aan. 'Mijn begin hier was erg ontmoedigend. Ik werd niet geaccepteerd en sommige mensen wilden zelfs niet eens voor mij werken. Intussen weet ik waarom, maar het landgoed met alles wat erbij hoort is nog steeds geldverslindend en het duurt jaren eer er een behoorlijke opbrengst zal zijn. En juist op mijn dieptepunt vroeg Lord Marriott me om terug te komen.'

Ik begreep plotseling waar zijn sombere buien vandaan kwamen.

'Wat heeft je doen besluiten om te blijven?' vroeg ik geïntrigeerd.

'De vrees dat een waarnemer de boel nog verder zou laten verarmen met alle ellende voor de pachters van dien. Kortom, het besef dat het desastreus zou kunnen zijn voor de gemeenschap van Southfield.'

'En dat gaf de doorslag?' vroeg ik. 'Het welzijn van mensen die je niet willen accepteren?'

Hij aarzelde en pakte een keukenstoel om op te leunen. 'Eerlijk gezegd hebt u er zelf ook wat mee te maken.'

Ik kreeg plotseling bibberige knieën en mijn hart begon weer te bonzen. Wat wilde de Squire me nu gaan vertellen? Toch niet dat mijn charmes een rol hadden gespeeld in zijn beslissing? Daar had ik nooit iets van gemerkt.

'Vanwege het hoofdstuk dat u voorlas uit de Bijbel. En eigenlijk ook wel door uw uitleg. Twee keer zelfs.'

Ik herademde weer, hoewel mijn ijdelheid toch een klein deukje opliep.

Tobias sprak verder: 'U zei dat God van tevoren goede werken voor ons bereid had en dat ze vanzelf op ons pad zouden komen. Ik wist niet of de opbouw van mijn eigen landgoed als een goed werk gold, maar aangezien de gemeenschap er baat bij heeft, kon ik me niet langer aan mijn verantwoordelijkheid onttrekken.'

'Zeker,' beaamde ik volmondig. 'Een goede landheer is een zegen voor zijn omgeving. Dat is nu al zichtbaar.' Ik probeerde het niet te laten merken, maar vanbinnen voelde ik een grote blijdschap omdat God me hiervoor had gebruikt.

'Dank u,' glimlachte hij onverwachts. 'Dat betekent veel voor me. Wilt u ook de tweede keer weten?'

Ik knikte weer verlegen.

'Dat was toen u zei: "Ik doe wat mijn hand vindt om te doen". Dat bevestigde diezelfde Bijbeltekst. Het was alsof God tegen mij zei: "Ik heb je dit landgoed gegeven, het is nu aan jou om er iets mee te doen".'

'O,' stamelde ik, onder de indruk van het feit dat mijn woorden zo'n uitwerking hadden gehad. 'Wat mooi! Maar ik vrees dat ik ook veel dingen tegen u heb gezegd die niet zo aardig waren. Het spijt me dat ik soms kwetsend en brutaal ben geweest.'

Zijn ogen werden nog zachter. 'Ik was degene die begon met kwetsen. Ik keurde een boek af dat u aan het lezen was, terwijl ik het niet kende. Dat was heel hooghartig van me.'

'Ja,' zei ik ineens ondeugend. 'Dat is waar.'

Hij schoot in een schaterlach.

Wat? dacht ik verward. Tobias Gilmore die lachte? Wat kon je dan nog meer verwachten... 'Trouwens, dat was een boekje van onze dienstmeid, ik lees doorgaans romans uit de leeszaal.'

'Dat vermoedde ik al.' Hij liet de rugleuning van de stoel los. 'En nu moet ik weer aan het werk, dank je wel voor dit gesprek. Voor alle gesprekken trouwens. Ik weet bij u nooit wat ik kan verwachten, u geeft me steeds iets nieuws om over na te denken, Miss Waterford.'

Ik glimlachte terug. 'Graag gedaan, Mr. Gilmore.'

Al waren we nog steeds Mr. Gilmore en Miss Waterford, het was inderdaad een leuk gesprek geweest.

Daarna ging ik zelf ook aan het werk en ondanks de teleurstelling over de gouvernante-positie die waarschijnlijk niet doorging, voelde ik me sterk bemoedigd door de woorden van 'onze' Squire. Hij had gelijk dat veel mensen baat hadden bij een landheer die omkeek naar zijn bezit. En dat ik daar een rol in had mogen spelen! Wat een eer...

Op het einde van de dag hadden we daadwerkelijk een aantal vertrekken ingericht en comfortabel gemaakt. Kathy was al naar huis, ze moest zich in acht nemen, maar ik bleef tot het donker werd. Als ik ergens mijn tanden in zette, liet ik niet snel los.

William, Betty en Tobias hadden plezier om mijn ijver, maar ik liet me niet afleiden en sleepte en sjouwde tot Tobias zei dat het genoeg was. Snel haalde ik nog een grote plant vanuit de serre naar de zitkamer. 'Het is daar veel te heet, die gedijt hier beter en het kleedt de grote ruimte ook een beetje aan.' Tevreden keek ik rond. Het werd zowaar gezellig hier!

'Het is een wonder, miss, hoe u dat zo bij elkaar kunt zoeken zodat het past,' zei Betty met haar handen tegen elkaar.

'Och, ik had een heel goede hulp,' antwoordde ik laconiek. 'Betty Buttercup heet ze, een vrouw die van aanpakken weet.'

'O, miss,' zei ze blozend. 'Dat hoeft u niet te zeggen.'

'Betty, haal je koude schotel maar tevoorschijn,' zei Tobias, terwijl hij zich op de sofa liet vallen. 'Die slaapkamers wijzen zich vanzelf wel; een bed, een kast en een nachtkastje. En de kinderkamer moet mijn zuster maar bepalen, die weet wat ze nodig heeft.'

'Wanneer komt uw zuster, Mr. Gilmore?' vroeg ik.

Hij keek een beetje verbaasd. 'Dat weet ik nog niet. Haar man is nu aan wal, dus voorlopig zitten zij en de jongens nog wel in Portsmouth. Ik denk dat de herfst een mooie tijd is om een bezoek aan Langley te brengen.'

'Ik dacht dat ze hier zou komen wonen?' vroeg ik verwonderd.

Hij draaide zich naar me toe. 'Hoe komt u aan die veronderstelling, Miss Waterford?'

'Eh... waarschijnlijk een gerucht dat ik heb opgepikt in het dorp,' loog ik schandalig. Hoewel de dorpsroddel inderdaad zoiets gesuggereerd had. Maar ja, wat had die niet gesuggereerd...

'Nee, mijn zuster is erg aan de zee gehecht en wil er zijn als het schip van haar echtgenoot aan de horizon verschijnt. De jongens zijn ook dol op de havens omdat er zoveel te beleven is. Maar ze zal zeker regelmatig hier zijn, als haar man langere tijd wegblijft en de jongens vakantie hebben.'

'Jammer, ze zou een aanwinst voor de gemeenschap zijn geweest,' mompelde ik en vroeg me af voor welke gouvernante-positie Mr. Gilmore me dan wilde observeren. Goed beschouwd lag die optie dus nog steeds open... Hè, waarom kon ik het Tobias niet gewoon vragen!

Betty kwam binnen. 'Mr. Gilmore, wilt u het eten op een blad geserveerd hebben?'

'Ja, graag, Betty.'

En zo aten we op mijn verzoek onze geïmproviseerde maaltijd in de serre waar ik volop genoot van een prachtige zonsondergang. 'Fantastisch,' zuchtte ik. 'Dat is alvast iets dat u uw aanstaande kunt bieden, geld of geen geld.'

'Dat interesseert haar alleen als ze een romantische ziel heeft en ik vrees dat een nuchtere vrouw hier meer op haar plaats zou zijn.'

Ik dacht er even over na. Kon nuchterheid en romantiek niet samengaan? Hoewel ik er de voorkeur aan gaf met beide voeten op de grond te staan, konden dingen als zonsondergangen, bloemen en muziek me erg bekoren. 'In elke vrouw zit wel een vleugje romantiek,' prevelde ik daarom.

Na het eten bracht de Squire mij persoonlijk naar huis in zijn koetsje. Eigenlijk had er fatsoenshalve een derde persoon bij moeten zijn, maar vrouwen van mijn leeftijd genoten gelukkig meer vrijheid dan jonge meisjes. Het was heerlijk knus om samen onder het huifje in de schemer naar huis te rijden.

Tobias ervoer het kennelijk ook zo, want hij bracht een persoonlijk onderwerp ter sprake.

'Neem me niet kwalijk, Miss Waterford, maar ik hoorde u met Mrs. Black praten over de schuld tussen uw vader en mij. Er schijnt een misverstand te zijn.'

'Wat bedoelt u?' vroeg ik behoedzaam, want ik werd niet geacht de details te weten.

'Uw vader is mij geen geld verschuldigd, maar ik hem.'

Verbaasd draaide ik me naar hem toe. 'Maar hoe kan dat!'

'Heel gemakkelijk, Miss Waterford,' antwoordde hij laconiek. 'Uw opa zat er toen niet slecht bij en mijn oudoom wel. Het was in feite geen erg grote som, maar met dertig jaar cumulatieve rente loopt het aardig op.'

Ik staarde naar zijn schemerige gezicht. 'Wist mijn vader van die lening af, voordat u het hem vertelde?'

Tobias haalde zijn schouders op. 'Dat moet u aan uw vader vragen, Miss Waterford.'

'Maar waarom hebt u het hem verteld? U had het ook kunnen verzwijgen en het geld in uw landgoed kunnen steken.'

'Nee, dat zou niet eerlijk zijn!' antwoordde hij een beetje geschokt.

Ik hield aan. 'Nee, maar veel mensen zouden denken: wat niet weet, wat niet deert...'

'Maar ik weet het,' antwoordde hij met overtuiging. 'En God ook.'

Een antwoord waar ik me volledig in kon vinden. 'Dat is waar,' zei ik dan ook tevreden en staarde weer in de vallende duisternis. Dit was een mooie dag, een heel mooie dag...

Toen Tobias Gilmore me galant uit zijn koetsje had geholpen, zei hij: 'U weet niet hoeveel dank ik u en Mrs. Black verschuldigd ben vandaag. U hebt van een stel muren een thuis gemaakt, Miss Waterford. Dank u wel.' En hij drukte een kus op de rug van de hand die hij nog vasthield. Een charmant gebaar dat ik totaal niet van hem had verwacht.

Verlegen zei ik: 'Dank u wel, Mr. Gilmore, ik heb me enorm geamuseerd en ook nog fijne gesprekken gehad.'

Ik zag zijn tanden oplichten in het donker, waaruit ik op maakte dat hij glimlachte.

Hij pakte het paard bij de teugels en draaide de koets om zodat hij de terugweg kon aanvangen.

Toen hij weer op de bok zat, vroeg ik: 'Mr. Gilmore, wat voor een soort man bent u: nuchter of romantisch?'

Hij wachtte even voordat hij zei: 'In elke man zit wel een vleugje romantiek, Miss Waterford.' En daarna klakte hij met zijn tong zodat het paard begon te lopen.

Neuriënd liep ik het paadje op naar de deur. Wat een geweldige dag! Ineens drong het tot me door dat ik niet hoefde te gaan werken: mijn vader zou geld ontvangen, in plaats van kwijt te raken! Ik bleef voor de deur staan en boog mijn hoofd achterover om naar de sterren te kijken. Een diepe dankbaarheid welde in me op. 'Dank u wel, Vader, voor uw goede zorgen voor mij.'

Hoofdstuk 9

Vanavond was het weer tijd voor één van de soirees, die Katherine eens per maand voor de gegoede burgerij van ons dorp gaf. Ik verheugde me erop om Tobias terug te zien en met hem te kunnen praten. In zo'n klein dorp was een nieuwe gesprekspartner een zeldzaam goed. Misschien wilde hij wel wat vertellen over zijn tijd in Cambridge of over zijn toekomstplannen.

Toen ik die avond binnenkwam, vond ik Kathy in een hoge staat van agitatie. De zwager van weduwe Dudley, een man die pas tot ridder was geslagen, zou vanavond ook komen. Hoewel Katherine de dochter was van een welgestelde boer, voelde ze zich vaak onzeker in het gezelschap van mensen van stand.

'Meisje, maak je niet druk,' probeerde ik haar te kalmeren. 'Als je met de Squire kunt omgaan, kun je dat ook met een pas geslagen ridder.'

Kathy stond intussen met haar handen tegen haar wangen rond te kijken. 'We moeten aan de slag, er moeten meer stoelen en serviesgoed klaarstaan. De dertienjarige dochter van de ridder komt namelijk ook mee. Ze is een nakomertje en schijnt nogal verwend te zijn.'

Die omschrijving bleek helaas terecht. Eenmaal binnen trok het mollige meisje voortdurend de aandacht met haar aanstellerige uitspraken en kreetjes. Maar haar goedhartige vader bevestigde haar daar eerder in, dan dat hij haar tot de orde riep. Dat het nog veel erger kon, merkten we, toen de oudere man haar vroeg achter de piano te gaan zitten en iets voor ons te spelen. Al bij de eerste aanslag ging het mis, Florry was niet muzikaal en had ook te weinig oefening gehad. Haar vader zat intussen goedkeurend met zijn hoofd mee te bewegen, consequent uit de maat.

Ik keek naar Tobias Gilmore, die wat later was binnengekomen en die tot nu toe vrij weinig had gezegd. Toen ik de gepijnigde blik in zijn ogen zag, ontsnapte me spontaan een giechellach. Zijn mondhoeken trokken ook omhoog en hij gaf me een knipoog. Gauw wendde ik mijn gezicht af en zag dat Katherine met een kleur van schaamte rond zat te kijken. Toen onze ogen elkaar ontmoeten was het alsof we weer op school zaten; één blik was voldoende om de slappe lach te krijgen. Kathy excuseerde zich met haar zakdoekje voor haar mond, haar zwangerschap was reden genoeg. Met mijn tanden in mijn lip stond ik ook op en ging naast het meisje zitten om haar te helpen met haar muziekbladen. Afleiding was het enige dat me nu nog kon redden.

Toen ze eindelijk klaar was met haar eerste etude, riep haar vader al handenklappend: 'Bravo! Nog meer!'

Maar om dat te voorkomen zei ik snel: 'Ik denk dat we Miss Florry niet te veel moeten vermoeien, maar misschien wil ze wel verstopperij met ons spelen?' Dat leek me een tijdverdrijf dat geen ruimte voor pianospelen meer zou overlaten.

'Oh ja!' riep het meisje zichtbaar opgelucht en sloot meteen de piano. 'Ik tel in het halletje tot honderd met mijn ogen dicht en mijn handen op mijn oren.' En ze liep haastig de kamer uit.

Enigszins gegeneerd begon iedereen een plek te zoeken, sommigen opgelucht, anderen half mopperend 'wat dit nu weer voor onzin' was. Ik ruimde gauw nog een paar lege schalen en kopjes en schotels weg en keek toen zoekend rond naar waar ik me zou kunnen verstoppen.

'Ik kóm!' hoorde ik Florry toen vanuit de gang brullen en snel schoot ik achter het dichtstbijzijnde gordijn, dat maar half gesloten was. Daar werd ik opgevangen door twee mannenarmen en ik wilde al achteruit deinzen, toen de stem van Tobias Gilmore zacht, maar dringend zei: 'Nee, laat je niet vinden, Cecily, dan gaat ze weer pianospelen!'

Tegen zoveel redelijkheid kon ik niet op en ik stapte weer naar voren zodat ik bijna tegen hem aan kwam te staan. Om dat te voorkomen legde ik mijn handen op zijn schouders. Hij liet die van hem op mijn bovenarmen rusten en samen luisterden we naar Florry's stappen.

'Ja, papa, ik zie je achter de sofa zitten!' riep ze opgetogen.

'Verdraaid,' zei de ridder en we hoorden hem overeind krabbelen. 'Wat ben je toch slim, kindje.'

We hoorden Florry's lichte voetstappen nog dichterbij komen en ik deed als vanzelf een stap naar voren, terwijl Tobias zijn armen om mijn middel sloeg. Nu stonden we net als toen ik van de trap gevallen was. Wat paste ik goed in zijn armen...

'Dit is niet zoals het hoort,' prevelde ik, terwijl Florry zich weer verwijderde.

'Tamelijk onbetamelijk,' beaamde Tobias.

'Maar dat vreselijke pianospel,' fluisterde ik.

'En dat gezang!' voegde hij eraan toe.

'Ging ze dan ook zingen?' vroeg ik verbijsterd.

'Met zo'n trotse vader? Ongetwijfeld,' bromde hij zachtjes.

Ik schoot in de lach, maar onderdrukte het, omdat de ene na de andere gast de salon weer binnenkwam.

'Sjit...' fluisterde Tobias zacht bij mijn oor, terwijl ik stond te schudden in zijn armen. Zijn lippen raakten mijn wang en ik voelde een onverwacht verlangen om mijn mond naar die van hem te brengen. Uit reactie draaide ik mijn hoofd de andere kant op en vroeg me af hoe we ooit in deze hachelijke situatie verzeild waren geraakt. Eigenlijk was het de schuld van de ridder; als die zijn dochter niet had laten spelen, dan stond ik nu niet in Tobias' armen.

Maar hoe konden we voorkomen dat we ontdekt zouden worden?

Ik hief mijn kin op en streelde daardoor onwillekeurig met mijn lippen langs zijn kaak. Het gaf me een vreemd gevoel in mijn maag, maar ik negeerde het en fluisterde: 'Hoe komen we hier ongezien weg, zonder dat ze merken dat we hier samen stonden?'

Ik was wel geen jong meisje meer, maar ik had toch een reputatie hoog te houden.

'Ik weet het ook niet,' antwoordde Tobias laconiek. 'Als men erachter komt, zal ik je moeten trouwen om je eer te redden, Cecily.'

Wat? dacht ik en voelde toen dat hij op zijn beurt in de lach was geschoten. Zachtjes liet ik mijn vuist tegen zijn borst vallen en siste: 'Over zoiets maakt een heer geen grapjes!' Maar ineens hoorde ik mijn naam noemen in de salon en bleef stokstijf staan.

'Cecily is nog niet gevonden!'

'En Mr. Gilmore?' vroeg de weduwe Dudley meteen.

'Die is misschien naar buiten gegaan,' antwoordde Katherine.

'Ga maar,' fluisterde Tobias. 'Ik blijf hier staan.'

We lieten elkaar los en ik stapte achter het gordijn vandaan. 'Hier ben ik, Florry. Kon je me niet vinden?'

'Ik had je al gezien.' Met een wijs glimlachje stak ze een groot stuk fondant in haar mond.

Blozend ging ik zitten en wachtte met spanning op wat er zou volgen. Maar het lekkers op tafel leidde het meisje te veel af om te kunnen praten.

'Waar is Mr. Gilmore nu?' begon de weduwe Dudley weer.

Florry keek op en opende haar mond.

Nee Heer, alstublieft niet! bad ik snel.

'Florry,' begon haar vader toen. 'Het is allang bedtijd voor jou. We moesten maar eens naar huis gaan.'

Dit was het algemene sein voor iedereen om zich klaar te maken voor vertrek.

Met een zucht leunde ik achterover en wachtte tot de salon leeg was, waarna Tobias tevoorschijn kwam.

Hij liep naar me toe en zei: 'Mijn excuses voor mijn brutale gedrag, daarnet.'

Ik knikte hem begrijpend toe. 'De omstandigheden dwongen ons ertoe. Ik vergeef u alles. Behalve die opmerking over het trouwen, natuurlijk.'

Hij keek even onthutst en glimlachte toen: 'Ik dacht al, wat is Miss Waterford ingetogen, maar zo ken ik u weer.'

'Hm!' zei ik met een glimlachje, want deze keer had Tobias het laatste woord.

'Vader, ik wil u iets vragen,' begon ik de volgende morgen, toen ik klaar was met het stoffen van zijn studeerkamer.

'Ja, mijn kind, wat is het?' vroeg hij met zijn neus nog in de boeken.

Ik legde mijn handen op de bladzijde. 'Het is serieus.'

Nu keek hij op en hij zette zijn leesbrilletje af. 'Zeg het eens, Cecily?'

'Wist u dat de Squire een schuld bij u had voordat hij er met u over kwam praten?'

Vader staarde even voor zich uit. 'Ik had tussen de papieren van mijn vader wel een schuldbekentenis gevonden, maar omdat ik niet zeker wist of die al was betaald, heb ik er niets mee gedaan.'

Hoe typerend voor mijn vader. Hij wilde niemand lastigvallen, al ging het om iets waar hij recht op had.

Maar ik had nog meer vragen. 'Waarom wilde u dat ik gouvernante werd, als er geen financiële noodzaak voor was?'

'Maar kindje,' zei hij onthutst. 'Dat heb ik toch nooit gezegd?'

'Maar u zei zelf dat ik mijn best moest doen om een goede indruk te maken omdat Mr. Gilmore een gouvernante nodig had!'

'Eh, nee, dat zei jij, enne...' begon mijn verstrooide vader. 'Eerlijk gezegd weet ik niet meer precies wat hij zei, maar jouw suggestie leek me de meest logische.'

'Maar ik wil helemaal geen gouvernante worden!' riep ik opstandig uit.

'Maar Cecily,' zei hij weer vertwijfeld. 'Dat zegt toch niemand? Ik dacht dat je het zelf voorstelde omdat je iets van de wereld wilde zien. Je hebt jarenlang gezegd dat hier nooit wat gebeurde.'

'De laatste tijd valt het wel mee,' zei ik blozend. 'Ik vind het eigenlijk heel prettig om hier in Southfield te wonen. Vooral omdat ik niet bij iemand in dienst hoef te zijn en geen bevelen hoef op te volgen.'

Plotseling glimlachte vader een beetje verdrietig. 'Maar als gouvernante zou je ook niet meer hoeven te spitten en al die andere nare karweitjes doen, die niet bij een jongedame van jouw stand passen.'

'Ach vader, dat vind ik helemaal niet zo erg,' zei ik niet geheel volgens de waarheid. 'Ik ben graag bezig. Maar waarom wilde Tobias Gilmore dan weten wat voor vrouw ik was?'

Vader staarde peinzend voor zich uit. 'Eerlijk gezegd weet ik het niet meer, Cecily. Ik kan me maar de helft van dat gesprek herinneren.'

Zoals gebruikelijk, dacht ik en stond op om hem op zijn wang te kussen. 'Het geeft niet, vader. Het belangrijkste is dat ik niet verplicht ben om gouvernante te worden.'

Hoofdstuk 10

De herfst naderde en daarmee ook het Oogstfeest. Mrs. Dudley had deze keer de leiding en probeerde iedereen erbij te betrekken. Tot nu toe had ik me afwachtend opgesteld, maar toen ik haar tegenkwam op straat, nam ze haar kans waar.

'Cecily Waterford. Jij hebt je nog nergens voor opgegeven, zie ik.'

Ik zuchtte, want ik wilde best meehelpen, maar ik had er zo'n hekel aan om door haar te worden gecommandeerd. 'Wat had u voor me in gedachten, Mrs. Dudley?'

'Zaterdag houdt de Squire zijn tuinfeest op Langley en dan kunnen we mooi van de gelegenheid gebruikmaken om de taken te verdelen. Ik spreek je dan wel.'

En ze liep weer verder, terwijl ik verheugd dacht: O ja, het tuinfeest bij de Squire! Ik ging Betty meehelpen met het bakken van cakes en scones en nog veel meer. Er zouden spelletjes worden gedaan op het gazon en alle inwoners van het dorp waren uitgenodigd. Een oude Langley-traditie die door Tobias nieuw leven was ingeblazen. Hiermee zou hij zeker de sympathie winnen van de bevolking.

Die zaterdag was het razend druk op het tuinfeest en iedereen amuseerde zich prima. Af en toe kwam ik Tobias tegen en dan wisselden we een blik van verstandhouding die wilde zeggen: het is een succes! Met uitzondering van het half uur waarin Mrs. Dudley de aandacht vroeg en bazig taken begon uit te delen, natuurlijk.

Tegen vieren was het tijd om op te ruimen en ik hielp Betty en William met het verzamelen van serviesgoed. Toen ik in de salon wat bordjes op een blad stapelde, stond Mrs. Dudley ineens voor me.

'Cecily Waterford, ik moet een ernstig woordje met je spreken.' En daarna volgde er een preekje over de reinheid waarmee meisjes het huwelijk in diende te gaan. Ik luisterde met stijgende verontwaardiging toe, omdat ik me nooit aan een man had gegeven. 'En al ben je dan geen jong meisje meer,' ratelde ze door. 'Ook voor jou, of misschien juist voor jou omdat je al de leeftijd van een vrijgezelle juffrouw hebt bereikt, is het van belang om niet in compromitterende situaties te verzeilen. Zodat je toch nog enige kans maakt op de huwelijksmarkt.'

'Mrs. Dudley,' zei ik ongeduldig. 'Waar hebt u het over, alstublieft?'

'Over dat u achter het gordijn met Mr. Gilmore stond te zoenen op de soirée van die arme Katherine Black! Mijn nichtje Florry heeft het me zelf verteld.'

'Dan heeft ze niet goed gekeken.' Ik pakte het dienblad op. 'We hebben wel achter het gordijn gestaan, maar gezoend is er helaas niet.' En met deze woorden draaide ik me om en wilde naar de keuken lopen, ware het niet dat Tobias Gilmore me in de weg stond. Hij weerde het blad net op tijd af en keek me aan alsof hij me voor het eerst echt zag. Ik zeilde echter om hem heen. 'Pardon Mr. Gilmore, maar ik moet even mijn zware last kwijt in de keuken!'

Onderweg daarnaartoe vroeg ik me af waarom hij zo perplex keek en toen ik het blad op de tafel neerzette, wist ik het: Ik had "helaas" gezegd! Ik had gezegd: "gezoend is er helaas niet"! Ik voelde dat ik een kleur als vuur kreeg en greep met een kreun naar mijn hoofd. Hoe kon ik zoiets zeggen! En Tobias had het gehoord! Ik durfde hem niet meer onder ogen te komen, wat moest hij wel van me denken!

Ik besloot in het veilige gezelschap van mijn ouders afscheid van de Squire te nemen en liep daarna met vader en mijn stiefmoeder mee naar huis. Onderweg was ik diep in gedachten verzonken. Deed Tobias nu gewoon tegen me bij het afscheid, of was hij anders? En zo ja, hoe anders? Ik wist zelf niet eens wat ik met mijn opmerking bedoeld had: dat Mrs. Dudley er fijn naast zat met haar roddeltje? Of vond ik het jammer dat we niet echt gezoend hadden? Eigenlijk wel, dacht ik. Het was zo lang geleden dat ik gekust was door een jongeman... En Tobias was niet alleen sympathiek, maar ook behoorlijk aantrekkelijk.

Toen we de kerk uitkwamen, vroeg ik me zoals elke zondag af of ik Tobias nog zou spreken. Meestal had hij wel wat nieuws te vertellen over de ontwikkeling van het landgoed en tot mijn eigen verrassing vond ik dat erg interessant.

'Miss Waterford!' hoorde ik ineens. Ik draaide mijn hoofd om en zag dat Tobias zich tussen de kerkgangers door een weg naar me toe baande. Eindelijk was hij bij me en glimlachte naar me.

Donk, donk, zei mijn hart. Ik moest wel een beetje gecharmeerd van hem zijn, anders zou ik niet zo op hem reageren. 'Goedemorgen, Tobias. Eh... Mr. Gilmore,' verbeterde ik mezelf snel en keek om me heen of Mrs. Dudley niet in de buurt was.

'Ze staat nog bij de dominee te praten, de arme man,' zei Tobias, die mijn zoekende blik begreep. 'Hij krijgt iedere zondag zijn eigen preek nog een keer uitgelegd door Mrs. Dudley.'

Ik proestte het uit, maar kon het half smoren in mijn handschoen. 'Die arme Robert!' beaamde ik toen, met lachtranen in mijn ogen. 'Hij zal weleens spijt hebben dat hij hier voorganger is geworden.'

Tobias schudde zijn hoofd. 'Dat had niet uitgemaakt. Zoals ik al zei: overal waar je gaat, vind je dit type vrouw. En dominee Black weet dat,' eindigde hij met een twinkeling in zijn ogen.

'O, gelukkig,' prevelde ik en schraapte mijn keel. 'Wilde je wat vragen, Tobi- Mr. Gilmore?'

'Eh, ja. Zoals je hebt gezien is er een kleine bibliotheekruimte op Langley, die ik nu als werkruimte in gebruik heb genomen. Onlangs heb ik op zolder kisten met boeken ontdekt en ik zou graag een catalogus willen laten maken van alles wat erin zit. Het zijn boeken in diverse talen en over uiteenlopende onderwerpen. Ken jij iemand die dit zou

kunnen doen in ruil voor een aantal boeken? Misschien heeft je vader een leerling of een collega die hiervoor voldoende kennis bezit? Want ik heb er echt geen tijd voor.'

'O, boeken, wat leuk,' zei ik meteen. 'Kan ik het niet doen?'

Tobias ogen verzachtten zich meteen. Als dat gebeurde kregen ze een andere vorm waardoor zijn wimpers zijn ogen meer overschaduwden. Een uitermate prettig verschijnsel voor een vrouw met oog voor schoonheid.

'Is dat niet te zwaar en smerig werk voor u, Miss Waterford?'

'Niet zwaarder en viezer dan natte kluiten aarde omspitten, Mr. Gilmore,' antwoordde ik.

Hij glimlachte weer, wat die speciale reactie gaf in mijn maag. 'Dat is waar. Nou, als u het graag doet, prima! Maar urenlang in je eentje op Langley doorbrengen is niet het ideaal van iedere vrouw.'

Ik glimlachte alleen maar, want ik vond de sfeer op Langley heel prettig. De kamers waren ruimer dan onze kleine vertrekken thuis en het uitzicht ook veel weidser. Misschien dat ik er in de winter anders over zou denken, maar daar kwam ik vanzelf achter als ik dit klusje aanpakte.

Hoofdstuk 11

De volgende middag wandelde ik vol goede moed naar Langley, dat zo'n twee mijl van mijn ouderlijk huis af lag. Ik hield erg van de herfst en koos een route langs de bosrand met uitzicht over de velden. Tegen de tijd dat ik aankwam, was mijn ziel helemaal verzadigd van herfstkleuren.

Tobias ontving mij met enthousiasme. 'William en ik hebben de kisten met boeken in de bibliotheek gezet.' Hij ging me met snelle passen voor naar de ruimte. 'En Betty heeft hier schoongemaakt.'

'Mooi,' zei ik en keek eens rond. Boekenplanken tot aan het plafond en genoeg boeken om ze mee te vullen: heerlijk. En nog een warm haardvuur erbij ook.

Tobias had kennelijk besloten te blijven om me te helpen. Aan etiquette dachten we niet meer en samen brachten we een stoffige maar aangename middag door. We bekeken globaal de inhoud van de kisten en probeerden een indeling te maken naar soort en inhoud. Om vier uur kwam Betty ons een blad brengen met brood, boter en jam. Ze had ook nog aan zeep en een schaal met water en een handdoek gedacht. Dat was wel nodig, want onze handen waren grijs en ik vermoedde dat mijn gezicht ook vegen vertoonde. Heimelijk veegde ik op het laatst met de vochtige doek over mijn gezicht en voelde me meteen een stuk beter.

Tobias ging op de sofa voor het brandende vuur van de open haard zitten en roosterde broodsneetjes aan een toastvork. Ik zat op een dik kussen op de grond en beboterde het brood en smeerde er jam op.

'Mm... Betty kan goed jam maken,' prevelde ik na een hap. 'Bijna net zo lekker als onze Mary.'

'Betty kan alles,' zuchtte Tobias. 'Behalve een goed gesprek voeren.'

'Mis je dat?' vroeg ik. 'Ik kan me voorstellen dat je hier heel eenzaam kunt zijn, als vrijgezel.'

'Behoorlijk,' mompelde Tobias. 'Maar zoals je weet, ben ik niet echt in de positie om een meisje tot vrouw te vragen. Ik wil haar meer bieden dan een huis vol gebreken en een leven van zuinigheid.'

'Was er in Cambridge nooit iemand voor wie je...' Ik wist ineens niet meer hoe ik verder moest gaan.

Maar Tobias had aan een half woord genoeg. 'Aah, de roddels uit Cambridge zijn tot in Southfield doorgedrongen,' zei hij en staarde even in het vuur voordat hij verderging. 'Er was inderdaad een jonge vrouw waar ik verliefd op was toen ik pas in Cambridge woonde, vijf jaar geleden. Lady Evelina had er veel moeite voor gedaan om mijn aandacht te trekken. En toen ik eenmaal voor haar was gevallen, vond ze het een amusant tijdverdrijf om met me te spelen. Ze was nooit van plan geweest om een serieuze verbintenis met me aan te gaan. Dat zou ook een grote rel gegeven hebben op Marriott Castle omdat ik niet van adel was. Maar toen ik eenmaal doorhad hoe ze echt was, was ik gauw genezen van mijn verliefdheid.'

'Ooh...' zei ik met neergeslagen oogleden en verwonderde me over de felle vreugde die zijn woorden me gaven.

'En jij, Cecily?'

Ik keek weer op. 'Er zijn verschillende mannen geweest die om mijn hand hebben gevraagd, of in elk geval omgang met me wilde hebben om uit te vinden hoe ik... ben,' eindigde ik haperend en begon enorm te blozen. Met gebogen hoofd bedacht ik dat Tobias ook zo'n vraag aan mijn vader had gesteld. Hij had me toen slechts twee minuten gezien, dus het kon niet om romantische redenen zijn. Maar had hij dan al bedacht dat ik mogelijk een geschikte huwelijkskandidaat voor hem kon zijn? Een jonge vrouw met een goede opvoeding, zonder geld, heel geschikt voor een verstandshuwelijk. 'Er, er was in elk geval niemand die mijn hart kon raken,' voegde ik eraan toe en bleef strak naar het tapijt staren.

'En dat vind je belangrijk?' vroeg Tobias zachtjes.

'Ja, o, ja!' zei ik gedreven. 'Mijn eigen ouders hadden een heel speciale band en ik denk niet dat ik met minder genoeg zou kunnen nemen...' Ik dwong mezelf op te kijken. 'Jij wel, Tobias?'

Zijn ogen waren nu zachter dan ooit. 'Nee, Cecily, ik ook niet. Mijn ouders harmonieuze huwelijk is ook mijn voorbeeld.'

'Dan hoop ik oprecht dat je zo iemand vindt, Tobias,' zei ik.

We bleven elkaar aankijken en toen antwoordde hij: 'Ik geloof dat ik haar al heb gevonden.'

'Wie... wie is het dan?' vroeg ik een beetje verschrikt en alle jonge ongetrouwde vrouwen uit de omgeving tuimelden door mijn hoofd.

Verbaasd antwoordde hij: 'Maar Cecily, wie anders dan jij?'

'Ooh!' Ik sloeg mijn handen voor mijn gezicht, maar voelde dat mijn mondhoeken omhoog gingen. Opnieuw was daar die felle vreugde, maar nu nog heviger en alles vervullend. Ik was zo overvallen door zijn antwoord en mijn eigen gevoelens dat ik even zo bleef zitten. *Dank u wel, Heer!* was het enige dat ik kon denken.

Maar toen hoorde ik Tobias van de sofa afschuiven en voor me knielen. Hij nam zachtjes mijn handen weg van mijn gezicht en vroeg: 'Vanwaar die glimlach?'

Want het lukte me niet om mijn mond strak te houden en terwijl ik hem aankeek, voelde ik dat mijn hele gezicht straalde. 'Ik ben blij met je woorden.'

Tobias' ogen dwaalden naar mijn lippen en voorzichtig vroeg hij: 'Mag ik daaruit opmaken dat je ook iets voor mij voelt?'

Ik knikte, want zoiets volmondig toegeven leek me niet echt netjes.

En toen pakte Tobias me beet en kuste me. Ooh... dat voelde heel anders dan de vorige keren dat ik gekust werd. Ik gaf me aan hem over en toen hij zich na een paar minuten een beetje terugtrok, voelde ik me bijna dronken van

geluk. 'En ik dacht nog wel dat je me wilde leren kennen om me aan te bevelen als gouvernante bij familie of kennissen.'

Hij gooide zijn hoofd achterover en schaterde het uit. 'Cecily, Cecily,' zei hij toen hoofdschuddend. 'Jij als gouvernante. Je zou je werkgevers steeds corrigeren en op hun nummer zetten.'

Ik grinnikte ook en leunde tegen hem aan. 'Maar waarom vroeg je mijn vader dan om omgang, zodat je kon uitvinden wat voor vrouw ik was?'

'Heeft hij dat verteld?' vroeg Tobias verbijsterd. 'Dat was helemaal de bedoeling niet! Was je daarom zo opstandig in het begin?'

'Misschien,' murmelde ik, terwijl ik me behaaglijk tegen hem aan vlijde. 'Maar jij begon met onhebbelijk zijn, dat heb je zelf al toegegeven. Maar geef nu eens antwoord?' Ik hief even mijn hoofd op en keek hem aan.

Zijn ogen twinkelden, terwijl hij zei: 'Omdat ik voor je viel, zodra je het huis uit stormde om je zonnebloemen te redden. Dat vond ik zo spontaan, zo anders als de gekunstelde manieren van de vrouwen die ik tot nu toe had meegemaakt, dat ik meteen meer van je wilde weten.'

'Is dat de reden?' vroeg ik verbaasd. 'Waarom moest je dan weten wat mijn kennis van het Latijn was?'

'Ik was benieuwd of je echt klassieke talen kende, maar eigenlijk was het een excuus om bij je te zijn,' grinnikte hij. En hij draaide een lok van mijn haar rond zijn vinger. 'Ik vrees dat je gouden krullen en je viooltjesblauwe ogen er ook wel mee te maken hebben. Plus het feit dat je mooie vormen zo precies in mijn armen passen.'

'Mm... dat viel mij eerder ook al op.' Tevreden nestelde ik me weer tegen hem aan. 'Je zult je nog vaak genoeg ergeren aan mijn spontane reacties.'

'Je hebt zoveel kwaliteiten die dat compenseren, dat ik dat maar voor lief neem,' grinnikte hij en smoorde toen mijn protesten met een zoen.

'Welke kwaliteiten?' wilde ik toch nog weten.

'Je intelligentie, je gevoel voor humor, je praktische vaardigheden en je warme hart voor de bevolking om er maar een paar te noemen,' zei hij. 'Je zult een goede landvrouw zijn.'

'Dank je wel,' zei ik gevlend. 'Die kwaliteiten omschrijven jou trouwens ook; je bent al een goede landheer.'

Hij glimlachte, maar keek daarna ineens ernstig en vroeg: 'Cecily, wil je me de eer aandoen om mijn vrouw te worden, ook al kan ik je niet veel bieden, de eerste jaren?'

Ik werd ook serieus. 'Ja, Tobias, dat wil ik heel graag.'

We bezegelden onze verloving met een kus, en toen zei ik:

'Op één voorwaarde...'

Tobias trok vragend zijn wenkbrauwen op.

'Dat ik een moestuin krijg...' vervolgde ik.

'Natuurlijk,' zei hij.

'... die ik niet zelf om hoeft te spitten,' maakte ik mijn zin af.

En voor straf kreeg ik een zoen. En nog één, en nog één...

Als je plezier hebt beleefd aan het lezen van deze novelle, heb je wellicht belangstelling voor de andere verhalen en romans van

Dani van Doorn.

(Chicklit, familieromans en historische [streek]romans)

Kijk dan op:

danivandoorn.jouwweb.nl

Of volg haar via:

<https://www.facebook.com/dani.vandoorn>